

Arrest

nr. 260 893 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.E. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische afkomst. U groeide in uw land op als niet praktiserend moslim. U ging wel naar de moskee en vierde met uw familie het Islamitisch nieuwjaar en het einde van de vastenperiode zoals de traditie was, maar daar bleef het bij. In 2005 overleed uw vader aan een hartziekte. Van 2009 tot 2016 woonde u in Zuid-Korea, waar u met een contract werkte voor de firma Samsung. Na uw terugkeer in Bisjkek in 2016 ontmoette u uw toekomstige vrouw, K.A. (...) (o.v. X), die u via het internet had leren kennen. Kort nadat jullie elkaar in het echt zagen, trouwden jullie voor

de burgerlijke stand. U werkte in Bisjkek voor een communicatiebedrijf dat schotelantennes plaatste in heel het land. U voelde zich in de periode na uw terugkeer uit Zuid-Korea niet goed in uw vel. U worstelde met levensvragen. Bovendien beschuldigde iedereen in de familie u ervan aan de oorzaak te liggen van de beroerte die uw vader in 2005 kreeg. U wilde bepaalde waarden in uw leven veranderen en ging te rade bij uw vriend Sergej. Hij raadde u aan naar de evangelische kerk te gaan waar hijzelf volgeling was en u volgde zijn raad op. Sindsdien bezocht u de kerk op regelmatige basis. U bekeerde zich tot het christendom. Vanaf 2017 ging uw vrouw met u mee naar de kerk. Uw problemen die ertoe leidden dat u uw land moest ontvluchten begonnen toen uw oom, een invloedrijk man die vier jaar lang minister van Binnenlandse Zaken was geweest, vernam dat u zich bekeerd had tot het christendom. Voor nieuwjaar 2018 waren jullie te gast bij uw oom in het dorp Majevka. Uw oom vroeg of het klopte dat u het christendom beleed. U gaf toe dat dat het geval was, waarop hij zei dat dat ondenkbaar was en u aanmaande hiermee op te houden. De discussie die jullie hadden ontaardde en u werd door uw oom geslagen. U liep hierdoor een verschuiving van een ruggenwervel op. Erg geschrokken keerden jullie terug naar huis. Even later vernam u dat u op uw werk werd ontslagen zagezegd omwille van personeelsbesparingen, maar u vermoedde dat uw oom hierachter zat. Ergens begin maart 2018 zorgde uw oom er door middel van een list voor dat u gedurende twee weken in een psychiatrische instelling werd opgenomen. Uw oom zei dat u vrij zou komen als u alle banden met het christendom zou doorknippen. U hield het in de psychiatrische instelling niet langer uit en beloofde uw oom dat u uw nieuwe geloof zou opgeven, waarop u de instelling mocht verlaten. Hierna kreeg u thuis bezoek van mensen uit de moskee die u aanzetten om terug naar de moskee te gaan. Omdat u de druk niet langer aankon, verhuisden jullie in mei 2018 naar de woning van uw vriend Sergej in het dorp Belovodsk. Samen met uw vrouw en dochter verliet u uw land op 31 juli 2018. Jullie reden met een taxi naar Almaty in Kazakstan, vanwaar jullie met het vliegtuig naar Kiev (Oekraïne) vlogen. Vanuit Kiev vlogen jullie naar Riga (Letland), waar jullie drie dagen verbleven alvorens met het vliegtuig via Warschau door te reizen naar Brussel. Op 6 september 2018 vroeg u samen met uw vrouw in België internationale bescherming aan.

Ter staving van uw asielverzoek legde u uw Kirgizisch paspoort voor evenals dat van uw vrouw en dochtertje. U legde ook uw identiteitskaart voor en die van uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter. Verder legde u een attest voor van 23 juni 2017 waarin staat dat u en uw vrouw op hetzelfde adres stonden ingeschreven, een attest uitgereikt door de kerk Bog-Ym in Bisjkek op 1 juli 2018 waarin staat dat uw vrouw en uzelf kerkgangers waren, een foldertje van de Antwerp International Protestant Church van mei 2019 met daarin informatie over de activiteiten van deze kerk, een steunbrief van hulppastor Jan Witsel van de Antwerp International Protestant Church met als bijlage een rapport van godsdienstpsycholoog J.W. van Saane getiteld 'Geloofwaardigheid Bekering' en ten slotte algemene informatie over religies in Kirgizië afkomstig van de US Commission on international religious Freedom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvluchtte omdat u de constante druk van uw invloedrijke oom niet langer aankon, die u viseerde omwille van uw bekering tot het christendom.

Er dient echter te worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zo werden verschillende ongerijmdheden en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw aangaande cruciale elementen uit uw relaas.

Een eerste reeks ongerijmdheden betreft het verloop van en de gebeurtenissen tijdens de familiebijeenkomst die eind 2017 rond de jaarwisseling doorging in het dorp Majevka.

Over hoe de hoogoplopende ruzie met uw oom ontaardde in een gevecht, verklaarde u dat u die avond met uw oom, met jullie tweeën dus, naar buiten was gelopen nadat u in huis met hem een discussie had over uw bekering en dat u buiten door hem werd geslagen nadat u hem had toegegeven een ander geloof te belijden (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 17-18). Uw vrouw zei nochtans dat u toen samen met uw oom én zijn zoon naar buiten was gegaan en dat ze dacht dat u zowel door uw oom als door zijn zoon, die jonger was, werd geslagen (CGVS 1 K.A. (...), p. 23 en CGVS 2 K.A. (...), p. 11 en 14). Even later herhaalde ze dat ze jullie met zijn drieën zag vertrekken en dat ze dacht dat u door de zoon van uw

oom werd geslagen (CGVS 2 K.A. (...), p. 14). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen over deze cruciale gebeurtenis uit uw relaas niet overeenstemmen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u over dit incident, dat meteen het begin inluidde van al uw problemen, met uw vrouw zou hebben gesproken en jullie verklaringen hierover meer coherent zouden zijn.

Over de locatie waar uw oom u slagen toebracht, zei u dat dat op straat, meer bepaald op de parking gebeurde (CGVS 2, p. 17). Toen uw vrouw gevraagd werd waar u geslagen werd, zei ze dat ze het niet wist, ze er niet bij was, het wel buiten was, misschien ergens op straat. Toen haar hierop gevraagd werd of ze u achteraf niet vroeg waar u zich bevond toen u werd geslagen, zei ze dat ze u dat wel gevraagd had, maar u haar gezegd had dat u het zich niet herinnerde (CGVS 2, K.A. (...), p. 11). De verklaringen die door u en uw echtgenote werden afgelegd aangaande dit impactvolle kantelmoment komen zodoende weinig overtuigend over.

Ook aangaande de aanwezigen op deze familiebijeenkomst die het begin van uw problemen inluidde zijn uw beider verklaringen niet overtuigend te noemen. Zo verklaarde u dat één van de dochters van uw oom, Alima, toen zeker aanwezig was (CGVS 2, p. 15). Even later voegde u hieraan toe dat zijn tweede dochter toen mogelijk ook aanwezig was geweest (CGVS 2, p. 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze de dochters van uw oom nooit heeft gezien, hun namen niet kent en nooit aan hen werd voorgesteld (CGVS 2 K.A. (...), p. 5 en 13). Toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd wie van de kinderen van uw oom aanwezig waren tijdens de familiebijeenkomst, antwoordde ze dat alleen Soltan, zijn zoon, toen aanwezig was (CGVS 2 K.A. (...), p. 10). Toen ze met uw verklaringen dat een van de dochters van uw oom toen zeker aanwezig was geweest werd geconfronteerd, antwoordde ze dat dat best zou kunnen en ze eerder gezegd had dat daar toen nog twee andere vrouwen aanwezig waren in de keuken aan wie ze niet werd voorgesteld (CGVS 2 K.A. (...), p. 13). Over deze twee vrouwen had ze eerder verklaard dat het om twee zussen ging, misschien verre familieleden en mogelijk de zussen van uw oom (CGVS 2 K.A. (...), p. 10). Aangezien u verklaarde dat de dochters van uw oom veel jonger zijn dan u en uw oom nu 58 jaar oud is (CGVS 2, p. 4 en 6), is het weinig waarschijnlijk dat de twee vrouwen van wie uw vrouw aangaf dat ze mogelijk de zussen van uw oom waren, verward zouden kunnen worden met de dochters van uw oom. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat uw vrouw, die verklaarde dat jullie met hoogstens 10 personen aanwezig waren die bewuste avond (CGVS 2, p. 10), achteraf niet met u zou hebben gesproken over de aanwezigen op die bewuste avond en niet zou geweten hebben dat één van de dochters van uw oom, toch geen ver familielid, toen zeker aanwezig was, zoals u verklaarde.

Over mogelijke stappen die u zou hebben ondernomen na de confrontatie met uw oom, verklaarde uw vrouw tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS dat uw oom jullie had gewaarschuwd om nergens heen te gaan en hij tegen u gezegd had 'je moet niet naar de politie gaan, jullie zijn hier niemand' (CGVS 1 K.A. (...), p. 23). Toen u tijdens uw tweede onderhoud gevraagd werd of iemand u gewaarschuwd had om geen klacht in te dienen naar aanleiding van het incident met uw oom, zei u dat dat niet het geval was en u zich niet herinnert dat iemand u waarschuwde om geen klacht in te dienen (CGVS 2, p. 19). Toen uw vrouw tijdens haar tweede onderhoud gevraagd werd of uw oom u gewaarschuwd had nergens klacht in te dienen, zei ze dat ze het niet wist en hij dat misschien tegen u had gezegd, maar u het haar niet doorvertelde. Toen ze hierop geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen dat uw oom u gewaarschuwd had om nergens heen te gaan, verklaarde ze zich niet te herinneren dat ze zoiets verklaard had (CGVS 2 K.A. (...), p. 13).

Over hoe uw vrouw door de familieleden van uw oom werd bejegend op de avond dat een discussie ontstond over jullie geloof en u werd geslagen, werd eveneens een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw beider verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vrouw door de vrouw van uw oom en zijn zussen werd aangesproken, waarbij haar gezegd werd dat haar kind moest opgroeien in een islamitisch gezin. U voegde hier spontaan aan toe dat ze toen wel beleefd werd aangesproken (CGVS 1, p. 34). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze toen heel grof en brutaal werd aangesproken door deze vrouwen. Toen ze met uw verklaringen werd geconfronteerd, zei ze dat u het niet gezien had, u naar buiten werd geleid en ze haar dan (woordelijk) aanvielen. Bovendien vertelde ze het u niet om de situatie niet erger te maken (CGVS 1, K.A. (...), p. 22, 23, 30). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vrouw u hier enkele dagen later van op de hoogte bracht. Gezien ze door de bedreigingen die geuit werden door uw familieleden verklaart een ernstige vrees te koesteren in hoofde van jullie dochtertje, is het niet aannemelijk dat ze u nooit zou hebben verteld dat ze die bewuste avond niet op beleefde wijze, maar wel brutaal zou zijn bejegend door uw familieleden.

Bovenstaande ongerijmdheden en tegenstrijdigheden aangaande de confrontatie met uw oom op de familiebijeenkomst waar alles draaide rond de ontdekking van uw bekering, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate. Ook al dateren de ruzie en confrontatie met uw oom van ergens rond nieuwjaar 2018 oftewel bijna drie jaar geleden, kan niettemin worden verwacht dat u en uw vrouw van dit incident, dat het begin inluidde van uw problemen met uw oom en waarvan u aangaf dat u er helemaal ondersteboven van was (CGVS 1, p. 21), consistente verklaringen zouden afleggen,

wat hier duidelijk niet het geval is. Het betreft hier bovendien geen details, maar wezenlijke aspecten van de gebeurtenissen die u verklaarde te hebben meegemaakt.

Ook over uw gedwongen opname in een psychiatrische instelling door toedoen van uw oom stemmen uw verklaringen en die van uw vrouw niet overeen.

Aangaande het tijdstip waarop u gedwongen werd opgenomen in de psychiatrie en er vervolgens twee weken tegen uw wil werd vastgehouden, verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ongeveer begin maart (2018) werd binnengebracht (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u midden maart, tegen het einde van de maand, dichterbij april werd meegenomen (CGVS 2, p. 20). Toen u gevraagd werd uitleg te verschaffen over het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud over begin maart had gesproken als moment van uw opname en het tijdens uw tweede onderhoud over eind maart had, zei u dat u het moeilijk kan onthouden, het over een zware periode ging, maar u zeker was dat het in maart gebeurde, misschien midden maart, en dat u het kon linken aan de verjaardag van uw vrouw die op 26 maart jarig is. Toen u hierop gevraagd werd of u vóór of na haar verjaardag in de psychiatrie belandde, zei u dat u het zich niet zo goed herinnerde, maar dat het volgens u nog daarvoor was (CGVS 2, p. 20). Toen u hierop gevraagd werd of u op haar verjaardag nog thuis was geweest, zei u ineens dat al die data geen rol spelen, u dat moeilijk kan onthouden en jullie geen verjaardagen vieren. Afgezien van het feit dat de vraag rijst waarom u dan voordien verklaard had dat u het moment van uw opname kon verbinden aan de verjaardag van uw echtgenote, terwijl u niet in staat bleek met zekerheid te zeggen of u op haar verjaardag al dan niet al opgenomen was in de psychiatrie, verklaarde u even later dan weer wel dat u zeker vóór uw eigen verjaardag, op 12 april, werd opgenomen. In tegenstelling tot wat u initieel zei, namelijk dat het volgens u nog vóór haar verjaardag was dat u in de instelling belandde, verklaarde uw vrouw overigens van haar kant dat ze zich herinnerde dat u op haar verjaardag wel nog thuis was geweest en dus ná haar verjaardag in de psychiatrische instelling belandde (CGVS 1 K.A. (...), p. 12, 23, 30 en CGVS 2 K.A. (...), p. 14).

Dat u zich niet preciezer zou kunnen herinneren wanneer u van bij u thuis door uw oom werd opgehaald en vervolgens twee weken afwezig was, is niet aannemelijk te noemen. Gezien het ingrijpende karakter van deze gebeurtenis voor uzelf, die verklaarde dat het in de instelling een ware hel was (CGVS 1, p. 23), en voor uw vrouw, die met een jonge baby twee weken lang in het ongewisse bleef over uw precieze verblijfplaats, zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u over het tijdstip waarop deze gebeurtenis zich voordeed eensluidende verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnd.

Nu verklaarde u weliswaar dat u tijdens uw opname medicatie kreeg toegediend en hierdoor moeilijk data kunt onthouden (CGVS 2, p. 20). Tijdens uw eerste onderhoud gaf u aan dat u toen het verlamrende geneesmiddel Promidol kreeg toegediend. Tijdens uw tweede onderhoud sprak u over het preparaat Galaperedom (CGVS 2, p. 20). Wegens de uitermate povere kennis van uw vrouw over uw gedwongen opname en de gebrekkige overeenkomst tussen uw beider verklaringen inzake het praktische verloop van uw opname, zoals hieronder omstandig uiteengezet, wordt uw gedwongen opname echter ernstig in twijfel getrokken. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over preparaten die u tijdens uw beweerde opname zou hebben gekregen, waardoor uw uitleg dat u slecht data kan onthouden door de medicatie die u tijdens uw opname zou hebben gekregen, niet kan overtuigen. Zij terloops nog opgemerkt dat u verklaarde sinds uw ontslag uit de psychiatrische instelling geen kalmerings- of soortgelijke middelen meer te hebben gebruikt (CGVS 2, p. 21).

Over de manier waarop u in de psychiatrische instelling belandde, stemmen jullie verklaringen evenmin overeen. Zo verklaarde u dat uw oom u toen thuis kwam ophalen en u met zijn auto naar het ziekenhuis bracht. Hij kwam bij u thuis aan, belde aan de deur aan, waarop jullie vertrokken (CGVS, p. 22 en CGVS 2, p. 21, 22 en 24).

Toen uw vrouw tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe u in de psychiatrische instelling belandde, zei ze dat ze niet precies weet hoe u daarnaartoe werd vervoerd, maar dat ze heel zeker is dat dit het werk was van uw oom. Toen haar hierop werd gevraagd hoe u werd meegenomen, zei ze dat u niet van thuis vervoerd werd naar de instelling, maar u opgebeld werd en naar buiten was gegaan. Toen haar vervolgens werd gevraagd of uw oom bij u thuis aanbelde, zei ze dat dat niet het geval was, hij u gebeld had en dat ze zich met zekerheid herinnert dat uw oom die dag niet bij jullie thuis kwam (CGVS 2 K.A. (...), p. 14-15). Uw vrouw had er geen idee van of uw oom toen alleen was gekomen of niet. Ze weet evenmin of uw oom toen met zijn auto was gekomen en weet evenmin hoe u in de psychiatrische instelling belandde (CGVS 2 K.A. (...), p. 15). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw dat uw oom toen niet bij u thuis was gekomen en niet had aangebeld, zei u dat uw vrouw uw oom wellicht niet gezien heeft (CGVS 2, p. 24). Toen uw vrouw tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd wanneer ze uw oom voor het laatst zag, zei ze nochtans dat dat was toen hij (uw oom) langskwam, u oppikte en u werd opgenomen in de psychiatrie waar uw oom u

naartoe bracht (CGVS 1 K.A. (...), p. 11-12, 24), waaruit blijkt dat haar opeenvolgende verklaringen in dit verband compleet tegenstrijdig zijn. Toen uw vrouw voorts gevraagd werd of ze u na uw terugkeer niet gevraagd had hoe u in de kliniek belandde, zei ze dat u er toen slecht aan toe was en ze blij was dat u terug was. Toen haar hierop gevraagd werd of ze u later ooit gevraagd had hoe u daar belandde, zei ze dat ze u die vraag nooit gesteld had (CGVS 2 K.A. (...), p. 15-16). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat u sindsdien (we spreken over lente 2018) met uw vrouw zou hebben gesproken over hoe uw oom u ophaalde en hoe u in de psychiatrische kliniek belandde; een ervaring waarvan u verklaarde dat die een diepe indruk op u heeft achtergelaten.

Uw vrouw wist trouwens opvallend weinig over uw opname in de psychiatrische instelling. Toen haar gevraagd werd of u daar in een of andere kamer verbleef, verklaarde ze dat niet te weten. Toen haar gevraagd werd of u er in een kamer alleen verbleef dan wel een kamer deelde met andere patiënten, zei ze dat ze u die vraag niet gesteld had. Toen haar hierop gevraagd werd of u tijdens uw opname consulten had met een dokter, een psychiater of andere hulpverlener, verklaarde ze dat evenmin te weten. Ze heeft u dat niet gevraagd en was gewoon blij dat u terug thuis was. Ze wist niet welke medicatie u er kreeg. Ze wist voorts evenmin hoe u vanuit de psychiatrische instelling weer thuis geraakte, noch of u toen alleen thuis geraakte dan wel of u naar huis werd gebracht. Ze vroeg u niet hoe u thuis was geraakt (CGVS 2 K.A. (...), p. 16,17). Ook de naam van deze psychiatrische kliniek, die volgens uw verklaringen door iedereen gekend is (CGVS 1, p. 22), kon ze zich niet herinneren (CGVS 1 K.A. (...), p. 24). Dit gebrek aan kennis in haar hoofde over de instelling waar u belandde, wat u precies overkwam tijdens uw opname van twee weken en hoe u weer thuis geraakte, tast de geloofwaardigheid van uw opname compleet aan. Het is immers niet aannemelijk dat u achteraf niet met uw vrouw zou hebben gesproken over deze voor u traumatische gebeurtenis, die volgens uw verklaringen het werk was van uw oom.

Er werd voorts nog een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande een vervolgingsfeit dat u aan uw oom toeschrijft, met name uw ontslag op uw werk. Over het tijdstip waarop u op uw werk werd ontslagen, komen jullie verklaringen immers niet overeen. Zo zei u dat u in de winter, in februari 2018 op uw werk ontslagen werd en sindsdien praktisch altijd thuis was (CGVS 1, p. 7 en 25, CGVS 2, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u op uw werk ontslagen werd vóórdat uw oom u ergens begin maart, midden maart of eind maart met een list thuis ophaalde en u in een psychiatrische inrichting liet opsluiten. Uw vrouw verklaarde echter dat u ontslagen werd toen u in de psychiatrische instelling was beland en twee weken verdwenen was, wat volgens haar eind maart gebeurde (CGVS 1 K.A. (...), p. 8). Toen haar later nogmaals gevraagd werd wanneer u op uw werk werd ontslagen, zei ze dat dat in de winter voor de lente gebeurde, alleszins na de ruzie met uw oom, om hier meteen aan toe te voegen dat dat of in de lente of winter gebeurde en dat ze zich kon vergissen (CGVS 1 K.A. (...), p. 27). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u na uw ontslag praktisch de hele tijd thuis bleef (CGVS 1, p. 25), wekt het verbazing dat uw vrouw, die niet buitenshuis werkte maar thuis bleef met jullie baby (CGVS 1 K.A. (...), p. 8), zoveel moeite had om zich te herinneren wanneer u precies ontslagen werd. Deze ongerijmde verklaringen over uw ontslag door toedoen van uw oom, die u zodanig viseerde dat u genoodzaakt was uw land te verlaten, tasten de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

Bovenstaande ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, waarvan verschillende de kern van uw relaas raken, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u met uw oom zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben genoopt uw land te ontvluchten, compleet aan.

U verklaarde verder nog dat uw kind in geval van terugkeer riskeert te worden ontvoerd door uw oom, wanneer ze zouden kunnen bewijzen dat u psychisch gestoord bent (CGVS 1, p. 23). Aangezien hierboven omstandig werd aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw oom zou hebben gekend, is deze vrees ongegrond.

Om onderstaande redenen kan voorts geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de veelvuldige contacten die u met uw invloedrijke oom zou hebben gehad, zijn nabijheid en de rol die hij bijgevolg in uw leven zou hebben gespeeld (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 9).

Uit uw verklaringen en het schema dat u maakte om uw verwantschap met uw oom aan te tonen, blijkt het om een achterneef van uw moeder te gaan, namelijk de zoon van haar rechtstreekse neef. Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de ouders van uw oom, zei u dat u alleen de vader kent; R.K. (...). Zijn moeder was immers lang geleden gestorven, toen u nog kind was (CGVS 2, p. 7). Even later verklaarde u echter dat de moeder van uw oom ook aanwezig was tijdens de familiebijeenkomst rond nieuwjaar 2018 (CGVS 2, p. 15). Toen u met deze ongerijmde verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u eerder waarschijnlijk bedoeld had dat u de ouders van zijn vader niet kende. Aangezien u eerder spontaan de naam van de vader van uw oom had opgegeven, namelijk R.K. (...), die u ook als de vader van uw oom opgaf in uw schema, kan uw uitleg niet overtuigen. Ook het feit dat u zich tijdens uw eerste onderhoud de naam niet herinnerde van de vrouw van uw oom, wijst erop dat uw band met uw oom niet zo hecht was als u laat uitschijnen (CGVS 1, p. 33).

Toen u gevraagd werd wanneer uw oom uw vrouw voor het eerst zag, zei u dat dat tijdens een familiebijeenkomst was nog voor uw huwelijk, in oktober 2016. Toen u hierop gevraagd werd wanneer uw vrouw hem nadien, dus voor de tweede keer, zag, zei u dat dat tijdens de familiebijeenkomst was die eind december 2017/begin januari 2018 plaatsvond waarbij u door uw oom werd geslagen. U voegde hier weliswaar aan toe dat uw vrouw hem misschien gezien had zonder dat u daarbij aanwezig was, aangezien u niet altijd thuis was (CGVS 2, p. 10,11). Uw vrouw verklaarde van haar kant dat ze hem voor het eerst ontmoette een week nadat jullie huwelijk lieten registreren toen uw moeder een diner had georganiseerd, en dat ze hem een maand later voor de tweede maal zag, waaraan ze toevoegde dat hij geregeld kwam; eerst bij uw moeder bij wie jullie korte tijd inwoonden na jullie huwelijk en nadien bij jullie thuis (CGVS 2, p. 6). Uw vrouw, die aangaf dat uw oom enkel bij jullie kwam toen uzelf ook thuis was, verklaarde uw oom alleszins zeker vijf keer gezien te hebben voor de familiebijeenkomst van eind 2017 waarbij het tot een ruzie kwam met u (CGVS 2 K.A. (...), p. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei ze dat uw oom toch geregeld kwam en met u communiceerde, waarmee de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen over het aantal keer dat uw vrouw uw oom ontmoet had voor de bijeenkomst waarbij het tot een incident kwam, niet wordt opgeheven.

Over de publieke functies die uw oom zou hebben bekleed, volgens uw vrouw één van de redenen waarom hij er zo op stond dat u de gangbare gewoontes en tradities zou volgen (CGVS 1, K.A. (...), p. 27), was u slechts bij benadering op de hoogte.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat uw oom ongeveer vier jaar minister van Binnenlandse Zaken was geweest, van 2010 tot 2014 (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede onderhoud zei u dat hij sinds 2010, 2011 gedurende drie jaar, tot 2014 deze functie had bekleed. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat hij minister van Binnenlandse Zaken was van oktober 2010 tot november 2012 oftewel gedurende twee jaar.

U zei dat u uw oom terugzag na uw terugkeer uit Zuid-Korea in 2016 en dat hij toen volksvertegenwoordiger was voor de partij Republiek (CGVS 2, p. 9-10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat uw oom pas sinds oktober 2017 voor de partij Republiek – Ata Zjurt in het Kirgizisch parlement zetelde.

U had voorts geen idee waarom uw oom geen kandidaat was bij de laatste parlementsverkiezingen in Kirgizië, die doorgingen op 4 oktober 2020 (en later geannuleerd werden door de centrale kiescommissie). Toen u hierop gevraagd werd of er iets gebeurd was met uw oom, zei u eveneens dat u daar geen idee van had en het wellicht om een bewuste keuze van hem ging (CGVS 2, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat uw oom sinds augustus 2019 in huisarrest zit omwille van zijn betrokkenheid bij een zaak die dateert van 2013 toen uw oom aan het hoofd stond van het gevangeniswezen in uw land. Begin juni 2019 werd hij in dit verband voor ondervraging opgeroepen bij het departement voor onderzoek van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Tijdens zijn ondervraging werd uw oom onwel, kreeg hij een beroerte en werd in een ernstige toestand in het ziekenhuis opgenomen. In tegenstelling tot wat u verklaarde, zei uw vrouw dan weer dat uw oom wel kandidaat was bij de laatste parlementsverkiezingen in uw land die doorgingen op 4 oktober 2020 (CGVS 2 K.A. (...), p. 8). Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaringen, verklaarde ze het niet te weten en het misschien verkeerd voor te hebben (CGVS 2, p. 8).

Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u van 2009 tot 2016 in Zuid-Korea verbleef en u sinds de zomer van 2018 in België verblijft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich zou informeren over wat uw oom, de persoon die u omwille van uw bekering vervolgde en door wie u genoodzaakt werd het land te ontvluchten, overkwam en beter op de hoogte zou zijn van zijn problemen, al was het maar om het risico in te schatten dat u zou lopen in geval van terugkeer naar uw land. Dit opvallend gebrek aan kennis over uw oom tast de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

U gaf verder aan dat uw hele familie u als zondebok zag voor het overlijden van uw vader in 2005, op 66jarige leeftijd, en dat u hieronder gebukt ging. Dat u het moeilijk zou hebben gehad met de verwerking van zijn overlijden, wordt niet in twijfel getrokken. Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden uw familieleden u hiervoor verantwoordelijk hebben geacht, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw vader al jaren voor zijn dood aan een chronische hartziekte leed waarvoor hij vijf jaar in behandeling was en grondig opgevolgd werd (CGVS 1, p. 11-12). Bovendien maakt deze beschuldiging bezwaarlijk vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico op reële schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming, getuige ook het feit dat u na uw verblijf in Zuid-Korea in 2016 vrijwillig terugkeerde naar uw land.

Voor zover uw nieuwe beweerde geloofsovertuiging zou worden aangenomen, blijkt uit voorgaande vaststellingen dat de problemen die u in dit verband verklaarde te hebben gekend in uw land, niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Dit wordt nog versterkt door het volgende.

Over de daadwerkelijke kennisname van uw nieuwe geloof door uw familie werd zowel bij u als bij uw vrouw een opvallende onwetendheid vastgesteld. Zo verklaarde u dat u niet weet hoe uw oom ontdekt heeft dat u het christelijke geloof aanhing (CGVS 1, p. 20). Ook uw vrouw verklaarde niet te weten hoe uw familieleden dit ontdekten (CGVS 1 K.A. (...), p. 20). Toen haar gevraagd werd hoe uw oom op de hoogte geraakt was van uw nieuwe geloofsovertuiging, antwoordde ze weliswaar dat ze dacht dat uw moeder dat tegen hem gezegd had, waaraan ze evenwel toevoegde dat jullie dat niet verteld werd (CGVS 1, p. 27). Over het moment waarop uw moeder op de hoogte kwam van uw bekering tot het christendom, verklaarde u dat u niet wist hoe uw moeder erachter kwam dat u christen was geworden. Mogelijk had uw moeder dit vernomen van uw oom op de avond dat de discussie ontstond en u door uw oom geslagen werd (CGVS 1, p. 29). Uw vrouw verklaarde echter nota bene dat u het zelf aan uw moeder verteld had. Hoewel u bang was, wilde u dit ook met iemand delen. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u niet wist hoe uw moeder hierachter kwam, zei ze dat ze dat zo dacht en dat u haar misschien niet de waarheid vertelt. Ze vervolgde dat het iets tussen u en uw moeder betrof, ze niet ingelicht was en u misschien uw moeder wil beschermen (CGVS 1 K.A. (...), p. 27-28). Dat jullie respectievelijke denkpijlers over hoe enerzijds uw oom en anderzijds uw moeder vernam dat u zich bekeerd had, niet overeenkomen, is op zijn minst bevreemdend. Immers kan worden verwacht dat jullie dergelijke zaken met elkaar zouden hebben besproken. Aangezien de kennisname van uw nieuwe geloof door uw familie het absolute begin en de oorzaak van uw problemen vormt, kan worden verwacht dat u het met uw vrouw daarover zou hebben gehad en dat jullie bijgevolg niet in veronderstellingen zouden hoeven spreken.

Wat betreft uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging dient dan ook te worden vastgesteld dat dit an sich niet kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Er kan dienaangaande worden verwezen naar de COI Focus die aan uw administratief dossier werd toegevoegd en waarin de situatie van christenen in Kirgizië wordt geanalyseerd.

Het eerste deel in de COI Focus "KIRGIZIË - Situatie christenen" bekijkt de positie van christenen in Kirgizië in het algemeen. Uit dit eerste deel blijkt meer bepaald dat er op institutioneel niveau bepaalde tekortkomingen zijn inzake de regelgeving die slaat op godsdienstbeleving- en vrijheid in Kirgizië. Het gaat hier met name over het gebruik van verkeerde terminologie (en de gevolgen hiervan), de mogelijkheid voor de autoriteiten om op te treden tegen vrijheid van religie en problematische voorwaarden die aan religieuze groepen worden opgelegd bij de verplichte registratie. Verder blijkt dat er zich in Kirgizië problemen voordoen specifiek rond het begraven van leden van minderheidsreligies op publieke begraafplaatsen. In concreto blijkt dat er in afgelegen gebieden in Kirgizië niet altijd een garantie bestaat dat mensen hun doden kunnen begraven volgens de religieuze ceremonieën en op de begraafplaatsen van hun keuze.

Het tweede deel van de COI Focus richt de aandacht op de eventuele moeilijkheden die specifiek leden van katholieke, pinksterbeweging of evangelische groepen kennen. Dit gedeelte behelst meer bepaald een opsomming van problemen/incidenten die zich sinds 2013 hebben voorgedaan. De COI Focus maakt melding van: de opheffing van een registratie van een kerk door een lokaal bestuur in Chuy, de onteigening van een kerk in Bishkek (die overigens werd tegengehouden door een beslissing van het Kirgizische Hooggerechtshof), het opgraven van twee vrouwen omwille van hun christelijke (baptistische) geloofsovertuiging, de bekladding van een kerk waarbij dreigende spreuken met graffiti werden aangebracht, het verhinderen van een begrafenis op een lokale begraafplaats, een brandstichting in een kerk, de weigering om een kerk de status van gebedshuis toe te kennen, de onderbreking van een evangelische samenkomst door de politie waarbij er geweld werd gebruikt (waarbij één van de agenten werd veroordeeld wegens het overtreden van zijn bevoegdheid en het gebruik van fysiek geweld) en de aanval op een protestant door drie dorpsgenoten. Tenslotte verwijst de COI Focus nog naar een rapportering door de VSA-ngo Open Doors (die werkt rond de vervolging van christenen) en waarbij er voor 2018 en 2019 melding wordt gemaakt van drie gevallen van christenen in Kirgizië die discriminatie ondervinden omwille van hun geloof en waarbij één van hen ook fysiek werd aangevallen.

Gelet op de vaststellingen die werden gedaan in de COI Focus, waarbij blijkt dat de voorgaande incidenten zich niet enkel verspreiden over een termijn van zes jaar, maar ook veelal lokaal van aard zijn, dient te worden geconcludeerd dat de beschikbare rapportering de conclusie bevestigt dat de geweldsplegingen vooralsnog geïsoleerde gevallen zijn die zich bovendien in hoofdzaak voordoen in dorpen en/of kleinere steden. In elk geval kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in Kirgizië op heden sprake is van systematische vervolging van christenen, zoals u zelf ook beaamde (CGVS 1, p. 32). Uw vrouw verklaarde nochtans dat er in uw land wél sprake is van een systematische vervolging van christenen. Ze haalde hierbij een aantal voorbeelden aan die ze van het internet haalde en waarover in

de COI Focus bericht wordt. Uit haar verklaringen blijkt echter dat ze persoonlijk niemand anders kende die gelijkaardige problemen kende als jullie, waarvan hierboven werd aangetoond dat ze niet aannemelijk zijn, ook al waren er onder de volgelingen in de kerk die jullie bezochten nog een aantal etnische Kirgizezen. Merkwaardig genoeg verklaarde uw vrouw dat jullie elkaar in de kerk niet over jullie problemen vertelden (CGVS 1 K.A. (...), p. 32-33). Uit de informatie vervat in de COI Focus en uw beider verklaringen kan bijgevolg evenmin worden gesteld dat het loutere feit (bekeerd) christen te zijn in Kirgizië voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en dat van uw dochter alsook de identiteitskaart van uzelf en uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter bevatten uw identiteitsgegevens die hier niet worden betwist. Het attest van 23 juni 2017 waarin staat dat u en uw vrouw op hetzelfde adres stonden ingeschreven, bevat informatie over uw domicilie in Bisjkek. Ook deze informatie wordt niet in twijfel getrokken. Het foldertje van de Antwerp International Protestant Church van mei 2019 bevat bondige informatie over de activiteiten van deze kerk. De steunbrief van hulppastor Jan Witsel van de Antwerp International Protestant Church met als bijlage het rapport Geloofwaardigheid Bekering van professor van Saane bevat algemene informatie over bekeringen en vermeldt dat u al ruim meer dan een jaar verbonden bent met deze kerk, wat hier niet ter discussie staat. Het attest uitgereikt door de kerk Bog-Ym in Bisjkek op 1 juli 2018 waarin staat dat uw vrouw en uzelf kerkgangers waren, toont aan dat jullie met deze kerk in contact kwamen. Ook dit staat niet ter discussie. De algemene informatie over religies in Kirgizië afkomstig van de US Commission on international religious Freedom vermag de informatie die in de hierboven uitvoerig besproken COI focus staat niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische afkomst. U bent geboren in Weimar (voormalige DDR) waar uw vader als militair werkte. Uw ouders scheidden toen u vier jaar oud was. U keerde terug naar Kirgizië en woonde met uw moeder en uw grootouders u in de regio Naryn. Van uw vijfde tot uw twaalfde werd u er door uw neven seksueel aangerand. U wist niet wat u overkwam en sprak hier met niemand over. Op uw zestiende verhuisde u met uw moeder naar Bisjkek. U groeide in uw land op als praktiserende moslima. Van 2014 tot 2016 woonde u in Dubai, waar u als verkoopster op de luchthaven werkte. Nadat uw arbeidscontract afliep, keerde u terug naar uw land. In oktober 2016 trouwde u met uw man, K.E. (...) (o.v. 8.692.128), die u via het internet had leren kennen. Na uw huwelijk stopte u met uw werk als kassierster in een café aangezien uw schoonfamilie op uw job neerkeek. Na uw huwelijk kwam u via uw man weer in contact met het christendom, waar u eerder over gehoord had via Koreaanse studenten toen uzelf rond uw achttiende Koreaans studeerde. U ging met uw man mee naar een evangelische kerk in Bisjkek. Na twee à drie maanden bekeerde u zich tot het christendom. U vertelde dit aan de telefoon aan uw moeder, die dit slecht opnam en zei dat u niet langer haar dochter was. U had weliswaar heel weinig contact met uw moeder, die in Turkije woonde en werkte. Uw schoonfamilie ontdekte jullie bekering en was hier radicaal tegen gekant. Op allerlei manieren werd druk uitgeoefend op uw man, zowel mentaal als fysiek. Vooral de oom van uw man, Z.R. (...), een invloedrijk man in uw land, bedreigde jullie. Zo sleurde uw oom voor nieuwjaar 2018, toen u met uw gezin in het dorp Majevka bij hem was uitgenodigd voor een diner, uw man naar buiten en sloeg hem omwille van zijn bekering. Bleek dat zijn familieleden besloten hadden iedereen te vertellen dat jullie christen waren geworden. U werd door de vrouwelijke familieleden van uw man eveneens apart genomen en op brutale wijze beledigd. Uw schoonfamilie dreigde ermee uw dochter af te pakken en haar als moslima te laten opgroeien. Eind maart 2018 kwam de oom van uw man bij jullie langs en vroeg uw man om hulp. De oom van uw man zei dat hij met uw man voor zaken naar Kazachstan zou gaan. U ging bij uw schoonmoeder informeren naar uw man. Ze antwoordde dat alles in orde was en u zich geen zorgen hoefde te maken. Uw man bleef in totaal twee weken weg. Toen uw man terug thuiskwam, vernam u dat hij door toedoen van zijn oom met dwang opgenomen werd in de psychiatrie. Hij had zijn oom moeten beloven dat hij zijn geloof zou afzweren. Uw man was intussen op zijn werk ontslagen. In april 2018 kwamen imams elke vrijdag en soms tot twee keer per week bij jullie thuis aankloppen om jullie aan te zetten terug naar de moskee te gaan. Dit duurde tot mei 2018, toen jullie ten einde raad verhuisden naar Sergej in het dorp Belovodsk. Sergej was een vriend van uw man die hem met de kerk die jullie bezochten in contact had gebracht. Jullie konden de druk niet langer aan en besloten te vluchten. Toen jullie vertrokken, vernamen jullie dat het appartement van uw man door toedoen van zijn oom werd

verkocht. Samen met uw man en dochter verliet u uw land op 31 juli 2018. Jullie reden met een taxi naar Almaty in Kazakstan, vanwaar jullie met het vliegtuig naar Kiev (Oekraïne) vlogen. Vanuit Kiev vlogen jullie naar Riga (Letland), waar jullie drie dagen verbleven alvorens met het vliegtuig via Warschau door te reizen naar Brussel. Op 6 september 2018 vroeg u samen met uw man internationale bescherming aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielverzoek legde u uw Kirgizisch paspoort voor evenals dat van uw man en dochtertje. U legde ook uw identiteitskaart voor evenals die van uw man, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter. Verder legde u een attest voor van 23 juni 2017 waarin staat dat u en uw man op hetzelfde adres stonden ingeschreven, een attest uitgereikt door de kerk Bog-Ym in Bisjkek op 1 juli 2018 waarin staat dat uw man en uzelf volgelingen waren, een foldertje van de Antwerp International Protestant Church van mei 2019 met daarin informatie over de activiteiten van deze kerk, algemene informatie over religies in Kirgizië afkomstig van de US Commission on international religious Freedom en ten slotte een steunbrief van hulppastor Jan Witsel van de Antwerp International Protestant Church met als bijlage een rapport van godsdienstpsycholoog J.W. van Saane getiteld 'Geloofwaardigheid Bekering'.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd, mede op basis van uw verklaringen, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvluchtte omdat u de constante druk van uw invloedrijke oom niet langer aankon, die u viseerde omwille van uw bekering tot het christendom.

Er dient echter te worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zo werden verschillende ongerijmdheden en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw aangaande cruciale elementen uit uw relaas.

Een eerste reeks ongerijmdheden betreft het verloop van en de gebeurtenissen tijdens de familiebijeenkomst die eind 2017 rond de jaarwisseling doorging in het dorp Majevka.

Over hoe de hoogoplopende ruzie met uw oom ontaardde in een gevecht, verklaarde u dat u die avond met uw oom, met jullie tweeën dus, naar buiten was gelopen nadat u in huis met hem een discussie had over uw bekering en dat u buiten door hem werd geslagen nadat u hem had toegegeven een ander geloof te belijden (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 17-18). Uw vrouw zei nochtans dat u toen samen met uw oom én zijn zoon naar buiten was gegaan en dat ze dacht dat u zowel door uw oom als door zijn zoon, die jonger was, werd geslagen (CGVS 1 K.A. (...), p. 23 en CGVS 2 K.A. (...), p. 11 en 14). Even later herhaalde ze dat ze jullie met zijn drieën zag vertrekken en dat ze dacht dat u door de zoon van uw oom werd geslagen (CGVS 2 K.A. (...), p. 14). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen over deze cruciale gebeurtenis uit uw relaas niet overeenstemmen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u over dit incident, dat meteen het begin inluidde van al uw problemen, met uw vrouw zou hebben gesproken en jullie verklaringen hierover meer coherent zouden zijn.

Over de locatie waar uw oom u slagen toebracht, zei u dat dat op straat, meer bepaald op de parking gebeurde (CGVS 2, p. 17). Toen uw vrouw gevraagd werd waar u geslagen werd, zei ze dat ze het niet wist, ze er niet bij was, het wel buiten was, misschien ergens op straat. Toen haar hierop gevraagd werd of ze u achteraf niet vroeg waar u zich bevond toen u werd geslagen, zei ze dat ze u dat wel gevraagd had, maar u haar gezegd had dat u het zich niet herinnerde (CGVS 2, K.A. (...), p. 11). De verklaringen die door u en uw echtgenote werden afgelegd aangaande dit impactvolle kantelmoment komen zodoende weinig overtuigend over.

Ook aangaande de aanwezigen op deze familiebijeenkomst die het begin van uw problemen inluidde zijn uw beider verklaringen niet overtuigend te noemen. Zo verklaarde u dat één van de dochters van uw oom, Alima, toen zeker aanwezig was (CGVS 2, p. 15). Even later voegde u hieraan toe dat zijn tweede

dochter toen mogelijk ook aanwezig was geweest (CGVS 2, p. 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze de dochters van uw oom nooit heeft gezien, hun namen niet kent en nooit aan hen werd voorgesteld (CGVS 2 K.A. (...), p. 5 en 13). Toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd wie van de kinderen van uw oom aanwezig waren tijdens de familiebijeenkomst, antwoordde ze dat alleen Soltan, zijn zoon, toen aanwezig was (CGVS 2 K.A. (...), p. 10). Toen ze met uw verklaringen dat een van de dochters van uw oom toen zeker aanwezig was geweest werd geconfronteerd, antwoordde ze dat dat best zou kunnen en ze eerder gezegd had dat daar toen nog twee andere vrouwen aanwezig waren in de keuken aan wie ze niet werd voorgesteld (CGVS 2 K.A. (...), p. 13). Over deze twee vrouwen had ze eerder verklaard dat het om twee zussen ging, misschien verre familieleden en mogelijk de zussen van uw oom (CGVS 2 K.A. (...), p. 10). Aangezien u verklaarde dat de dochters van uw oom veel jonger zijn dan u en uw oom nu 58 jaar oud is (CGVS 2, p. 4 en 6), is het weinig waarschijnlijk dat de twee vrouwen van wie uw vrouw aangaf dat ze mogelijk de zussen van uw oom waren, verward zouden kunnen worden met de dochters van uw oom. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat uw vrouw, die verklaarde dat jullie met hoogstens 10 personen aanwezig waren die bewuste avond (CGVS 2, p. 10), achteraf niet met u zou hebben gesproken over de aanwezigen op die bewuste avond en niet zou geweten hebben dat één van de dochters van uw oom, toch geen ver familielid, toen zeker aanwezig was, zoals u verklaarde.

Over mogelijke stappen die u zou hebben ondernomen na de confrontatie met uw oom, verklaarde uw vrouw tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS dat uw oom jullie had gewaarschuwd om nergens heen te gaan en hij tegen u gezegd had 'je moet niet naar de politie gaan, jullie zijn hier niemand' (CGVS 1 K.A. (...), p. 23). Toen u tijdens uw tweede onderhoud gevraagd werd of iemand u gewaarschuwd had om geen klacht in te dienen naar aanleiding van het incident met uw oom, zei u dat dat niet het geval was en u zich niet herinnert dat iemand u waarschuwde om geen klacht in te dienen (CGVS 2, p. 19). Toen uw vrouw tijdens haar tweede onderhoud gevraagd werd of uw oom u gewaarschuwd had nergens klacht in te dienen, zei ze dat ze het niet wist en hij dat misschien tegen u had gezegd, maar u het haar niet doorvertelde. Toen ze hierop geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen dat uw oom u gewaarschuwd had om nergens heen te gaan, verklaarde ze zich niet te herinneren dat ze zoiets verklaard had (CGVS 2 K.A. (...), p. 13).

Over hoe uw vrouw door de familieleden van uw oom werd bejegend op de avond dat een discussie ontstond over jullie geloof en u werd geslagen, werd eveneens een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw beider verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vrouw door de vrouw van uw oom en zijn zussen werd aangesproken, waarbij haar gezegd werd dat haar kind moest opgroeien in een islamitisch gezin. U voegde hier spontaan aan toe dat ze toen wel beleefd werd aangesproken (CGVS 1, p. 34). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze toen heel grof en brutaal werd aangesproken door deze vrouwen. Toen ze met uw verklaringen werd geconfronteerd, zei ze dat u het niet gezien had, u naar buiten werd geleid en ze haar dan (woordelijk) aanvielen. Bovendien vertelde ze het u niet om de situatie niet erger te maken (CGVS 1, K.A. (...), p. 22, 23, 30). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vrouw u hier enkele dagen later van op de hoogte bracht. Gezien ze door de bedreigingen die geuit werden door uw familieleden verklaart een ernstige vrees te koesteren in hoofde van jullie dochtertje, is het niet aannemelijk dat ze u nooit zou hebben verteld dat ze die bewuste avond niet op beleefde wijze, maar wel brutaal zou zijn bejegend door uw familieleden.

Bovenstaande ongerijmdheden en tegenstrijdigheden aangaande de confrontatie met uw oom op de familiebijeenkomst waar alles draaide rond de ontdekking van uw bekering, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate. Ook al dateren de ruzie en confrontatie met uw oom van ergens rond nieuwjaar 2018 oftewel bijna drie jaar geleden, kan niettemin worden verwacht dat u en uw vrouw van dit incident, dat het begin inluidde van uw problemen met uw oom en waarvan u aangaf dat u er helemaal ondersteboven van was (CGVS 1, p. 21), consistente verklaringen zouden afleggen, wat hier duidelijk niet het geval is. Het betreft hier bovendien geen details, maar wezenlijke aspecten van de gebeurtenissen die u verklaarde te hebben meegemaakt.

Ook over uw gedwongen opname in een psychiatrische instelling door toedoen van uw oom stemmen uw verklaringen en die van uw vrouw niet overeen.

Aangaande het tijdstip waarop u gedwongen werd opgenomen in de psychiatrie en er vervolgens twee weken tegen uw wil werd vastgehouden, verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ongeveer begin maart (2018) werd binnengebracht (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u midden maart, tegen het einde van de maand, dichter bij april werd meegenomen (CGVS 2, p. 20). Toen u gevraagd werd uitleg te verschaffen over het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud over begin maart had gesproken als moment van uw opname en het tijdens uw tweede onderhoud over eind maart had, zei u dat u het moeilijk kan onthouden, het over een zware periode ging, maar u zeker was dat het in maart gebeurde, misschien midden maart, en dat u het kon linken aan de verjaardag van uw vrouw die op 26 maart jarig is. Toen u hierop gevraagd werd of u vóór of na haar verjaardag in de psychiatrie belandde, zei u dat u het zich niet zo goed herinnerde, maar dat het volgens u nog daarvoor was (CGVS 2, p. 20). Toen u hierop gevraagd werd of u op haar

verjaardag nog thuis was geweest, zei u ineens dat al die data geen rol spelen, u dat moeilijk kan onthouden en jullie geen verjaardagen vieren. Afgezien van het feit dat de vraag rijst waarom u dan voordien verklaard had dat u het moment van uw opname kon verbinden aan de verjaardag van uw echtgenote, terwijl u niet in staat bleek met zekerheid te zeggen of u op haar verjaardag al dan niet al opgenomen was in de psychiatrie, verklaarde u even later dan weer wel dat u zeker vóór uw eigen verjaardag, op 12 april, werd opgenomen. In tegenstelling tot wat u initieel zei, namelijk dat het volgens u nog vóór haar verjaardag was dat u in de instelling belandde, verklaarde uw vrouw overigens van haar kant dat ze zich herinnerde dat u op haar verjaardag wel nog thuis was geweest en dus ná haar verjaardag in de psychiatrische instelling belandde (CGVS 1 K.A. (...), p. 12, 23, 30 en CGVS 2 K.A. (...), p. 14).

Dat u zich niet preciezer zou kunnen herinneren wanneer u van bij u thuis door uw oom werd opgehaald en vervolgens twee weken afwezig was, is niet aannemelijk te noemen. Gezien het ingrijpende karakter van deze gebeurtenis voor uzelf, die verklaarde dat het in de instelling een ware hel was (CGVS 1, p. 23), en voor uw vrouw, die met een jonge baby twee weken lang in het ongewisse bleef over uw precieze verblijfplaats, zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u over het tijdstip waarop deze gebeurtenis zich voordeed eensluidende verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnd.

Nu verklaarde u weliswaar dat u tijdens uw opname medicatie kreeg toegediend en hierdoor moeilijk data kunt onthouden (CGVS 2, p. 20). Tijdens uw eerste onderhoud gaf u aan dat u toen het verlamrende geneesmiddel Promidol kreeg toegediend. Tijdens uw tweede onderhoud sprak u over het preparaat Galaperedom (CGVS 2, p. 20). Wegens de uitermate povere kennis van uw vrouw over uw gedwongen opname en de gebrekkige overeenkomst tussen uw beider verklaringen inzake het praktische verloop van uw opname, zoals hieronder omstandig uiteengezet, wordt uw gedwongen opname echter ernstig in twijfel getrokken. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over preparaten die u tijdens uw beweerd opname zou hebben gekregen, waardoor uw uitleg dat u slecht data kan onthouden door de medicatie die u tijdens uw opname zou hebben gekregen, niet kan overtuigen. Zij terloops nog opgemerkt dat u verklaarde sinds uw ontslag uit de psychiatrische instelling geen kalmerings- of soortgelijke middelen meer te hebben gebruikt (CGVS 2, p. 21).

Over de manier waarop u in de psychiatrische instelling belandde, stemmen jullie verklaringen evenmin overeen. Zo verklaarde u dat uw oom u toen thuis kwam ophalen en u met zijn auto naar het ziekenhuis bracht. Hij kwam bij u thuis aan, belde aan de deur aan, waarop jullie vertrokken (CGVS, p. 22 en CGVS 2, p. 21, 22 en 24).

Toen uw vrouw tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe u in de psychiatrische instelling belandde, zei ze dat ze niet precies weet hoe u daarnaartoe werd vervoerd, maar dat ze heel zeker is dat dit het werk was van uw oom. Toen haar hierop werd gevraagd hoe u werd meegenomen, zei ze dat u niet van thuis vervoerd werd naar de instelling, maar u opgebeld werd en naar buiten was gegaan. Toen haar vervolgens werd gevraagd of uw oom bij u thuis aanbelde, zei ze dat dat niet het geval was, hij u gebeld had en dat ze zich met zekerheid herinnert dat uw oom die dag niet bij jullie thuis kwam (CGVS 2 K.A. (...), p. 14-15). Uw vrouw had er geen idee van of uw oom toen alleen was gekomen of niet. Ze weet evenmin of uw oom toen met zijn auto was gekomen en weet evenmin hoe u in de psychiatrische instelling belandde (CGVS 2 K.A. (...), p. 15). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw dat uw oom toen niet bij u thuis was gekomen en niet had aangebeld, zei u dat uw vrouw uw oom wellicht niet gezien heeft (CGVS 2, p. 24). Toen uw vrouw tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd wanneer ze uw oom voor het laatst zag, zei ze nochtans dat dat was toen hij (uw oom) langskwam, u oppikte en u werd opgenomen in de psychiatrie waar uw oom u naartoe bracht (CGVS 1 K.A. (...), p. 11-12, 24), waaruit blijkt dat haar opeenvolgende verklaringen in dit verband compleet tegenstrijdig zijn. Toen uw vrouw voorts gevraagd werd of ze u na uw terugkeer niet gevraagd had hoe u in de kliniek belandde, zei ze dat u er toen slecht aan toe was en ze blij was dat u terug was. Toen haar hierop gevraagd werd of ze u later ooit gevraagd had hoe u daar belandde, zei ze dat ze u die vraag nooit gesteld had (CGVS 2 K.A. (...), p. 15-16). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat u sindsdien (we spreken over lente 2018) met uw vrouw zou hebben gesproken over hoe uw oom u ophaalde en hoe u in de psychiatrische kliniek belandde; een ervaring waarvan u verklaarde dat die een diepe indruk op u heeft achtergelaten.

Uw vrouw wist trouwens opvallend weinig over uw opname in de psychiatrische instelling. Toen haar gevraagd werd of u daar in een of andere kamer verbleef, verklaarde ze dat niet te weten. Toen haar gevraagd werd of u er in een kamer alleen verbleef dan wel een kamer deelde met andere patiënten, zei ze dat ze u die vraag niet gesteld had. Toen haar hierop gevraagd werd of u tijdens uw opname consulten had met een dokter, een psychiater of andere hulpverlener, verklaarde ze dat evenmin te weten. Ze heeft u dat niet gevraagd en was gewoon blij dat u terug thuis was. Ze wist niet welke medicatie u er kreeg. Ze wist voorts evenmin hoe u vanuit de psychiatrische instelling weer thuis

geraakte, noch of u toen alleen thuis geraakte dan wel of u naar huis werd gebracht. Ze vroeg u niet hoe u thuis was geraakt (CGVS 2 K.A. (...), p. 16,17). Ook de naam van deze psychiatrische kliniek, die volgens uw verklaringen door iedereen gekend is (CGVS 1, p. 22), kon ze zich niet herinneren (CGVS 1 K.A. (...), p. 24). Dit gebrek aan kennis in haar hoofde over de instelling waar u belandde, wat u precies overkwam tijdens uw opname van twee weken en hoe u weer thuis geraakte, tast de geloofwaardigheid van uw opname compleet aan. Het is immers niet aannemelijk dat u achteraf niet met uw vrouw zou hebben gesproken over deze voor u traumatische gebeurtenis, die volgens uw verklaringen het werk was van uw oom.

Er werd voorts nog een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande een vervolgingsfeit dat u aan uw oom toeschrijft, met name uw ontslag op uw werk. Over het tijdstip waarop u op uw werk werd ontslagen, komen jullie verklaringen immers niet overeen. Zo zei u dat u in de winter, in februari 2018 op uw werk ontslagen werd en sindsdien praktisch altijd thuis was (CGVS 1, p. 7 en 25, CGVS 2, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u op uw werk ontslagen werd vóórdat uw oom u ergens begin maart, midden maart of eind maart met een list thuis ophaalde en u in een psychiatrische inrichting liet opsluiten. Uw vrouw verklaarde echter dat u ontslagen werd toen u in de psychiatrische instelling was beland en twee weken verdwenen was, wat volgens haar eind maart gebeurde (CGVS 1 K.A. (...), p. 8). Toen haar later nogmaals gevraagd werd wanneer u op uw werk werd ontslagen, zei ze dat dat in de winter voor de lente gebeurde, alleszins na de ruzie met uw oom, om hier meteen aan toe te voegen dat dat of in de lente of winter gebeurde en dat ze zich kon vergissen (CGVS 1 K.A. (...), p. 27). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u na uw ontslag praktisch de hele tijd thuis bleef (CGVS 1, p. 25), wekt het verbazing dat uw vrouw, die niet buitenshuis werkte maar thuis bleef met jullie baby (CGVS 1 K.A. (...), p. 8), zoveel moeite had om zich te herinneren wanneer u precies ontslagen werd. Deze ongerijmde verklaringen over uw ontslag door toedoen van uw oom, die u zodanig viseerde dat u genoodzaakt was uw land te verlaten, tasten de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

Bovenstaande ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, waarvan verschillende de kern van uw relaas raken, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u met uw oom zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben genoopt uw land te ontvluchten, compleet aan.

U verklaarde verder nog dat uw kind in geval van terugkeer riskeert te worden ontvoerd door uw oom, wanneer ze zouden kunnen bewijzen dat u psychisch gestoord bent (CGVS 1, p. 23). Aangezien hierboven omstandig werd aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw oom zou hebben gekend, is deze vrees ongegrond.

Om onderstaande redenen kan voorts geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de veelvuldige contacten die u met uw invloedrijke oom zou hebben gehad, zijn nabijheid en de rol die hij bijgevolg in uw leven zou hebben gespeeld (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 9).

Uit uw verklaringen en het schema dat u maakte om uw verwantschap met uw oom aan te tonen, blijkt het om een achterneef van uw moeder te gaan, namelijk de zoon van haar rechtstreekse neef. Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de ouders van uw oom, zei u dat u alleen de vader kent; R.K. (...). Zijn moeder was immers lang geleden gestorven, toen u nog kind was (CGVS 2, p. 7). Even later verklaarde u echter dat de moeder van uw oom ook aanwezig was tijdens de familiebijeenkomst rond nieuwjaar 2018 (CGVS 2, p. 15). Toen u met deze ongerijmde verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u eerder waarschijnlijk bedoeld had dat u de ouders van zijn vader niet kende. Aangezien u eerder spontaan de naam van de vader van uw oom had opgegeven, namelijk R.K. (...), die u ook als de vader van uw oom opgaf in uw schema, kan uw uitleg niet overtuigen. Ook het feit dat u zich tijdens uw eerste onderhoud de naam niet herinnerde van de vrouw van uw oom, wijst erop dat uw band met uw oom niet zo hecht was als u laat uitschijnen (CGVS 1, p. 33).

Toen u gevraagd werd wanneer uw oom uw vrouw voor het eerst zag, zei u dat dat tijdens een familiebijeenkomst was nog voor uw huwelijk, in oktober 2016. Toen u hierop gevraagd werd wanneer uw vrouw hem nadien, dus voor de tweede keer, zag, zei u dat dat tijdens de familiebijeenkomst was die eind december 2017/begin januari 2018 plaatsvond waarbij u door uw oom werd geslagen. U voegde hier weliswaar aan toe dat uw vrouw hem misschien gezien had zonder dat u daarbij aanwezig was, aangezien u niet altijd thuis was (CGVS 2, p. 10,11). Uw vrouw verklaarde van haar kant dat ze hem voor het eerst ontmoette een week nadat jullie huwelijk lieten registreren toen uw moeder een diner had georganiseerd, en dat ze hem een maand later voor de tweede maal zag, waaraan ze toevoegde dat hij geregeld kwam; eerst bij uw moeder bij wie jullie korte tijd inwoonden na jullie huwelijk en nadien bij jullie thuis (CGVS 2, p. 6). Uw vrouw, die aangaf dat uw oom enkel bij jullie kwam toen uzelf ook thuis was, verklaarde uw oom alleszins zeker vijf keer gezien te hebben voor de familiebijeenkomst van eind 2017 waarbij het tot een ruzie kwam met u (CGVS 2 K.A. (...), p. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei ze dat uw oom toch geregeld kwam en met u communiceerde, waarmee de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen over het aantal keer dat uw

vrouw uw oom ontmoet had voor de bijeenkomst waarbij het tot een incident kwam, niet wordt opgeheven.

Over de publieke functies die uw oom zou hebben bekleed, volgens uw vrouw één van de redenen waarom hij er zo op stond dat u de gangbare gewoontes en tradities zou volgen (CGVS 1, K.A. (...), p. 27), was u slechts bij benadering op de hoogte.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat uw oom ongeveer vier jaar minister van Binnenlandse Zaken was geweest, van 2010 tot 2014 (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede onderhoud zei u dat hij sinds 2010, 2011 gedurende drie jaar, tot 2014 deze functie had bekleed. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat hij minister van Binnenlandse Zaken was van oktober 2010 tot november 2012 oftewel gedurende twee jaar.

U zei dat u uw oom terugzag na uw terugkeer uit Zuid-Korea in 2016 en dat hij toen volksvertegenwoordiger was voor de partij Republiek (CGVS 2, p. 9-10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat uw oom pas sinds oktober 2017 voor de partij Republiek – Ata Zjurt in het Kirgizisch parlement zetelde.

U had voorts geen idee waarom uw oom geen kandidaat was bij de laatste parlementsverkiezingen in Kirgizië, die doorgingen op 4 oktober 2020 (en later geannuleerd werden door de centrale kiescommissie). Toen u hierop gevraagd werd of er iets gebeurd was met uw oom, zei u eveneens dat u daar geen idee van had en het wellicht om een bewuste keuze van hem ging (CGVS 2, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat uw oom sinds augustus 2019 in huisarrest zit omwille van zijn betrokkenheid bij een zaak die dateert van 2013 toen uw oom aan het hoofd stond van het gevangeniswezen in uw land. Begin juni 2019 werd hij in dit verband voor ondervraging opgeroepen bij het departement voor onderzoek van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Tijdens zijn ondervraging werd uw oom onwel, kreeg hij een beroerte en werd in een ernstige toestand in het ziekenhuis opgenomen. In tegenstelling tot wat u verklaarde, zei uw vrouw dan weer dat uw oom wel kandidaat was bij de laatste parlementsverkiezingen in uw land die doorgingen op 4 oktober 2020 (CGVS 2 K.A. (...), p. 8). Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaringen, verklaarde ze het niet te weten en het misschien verkeerd voor te hebben (CGVS 2, p. 8).

Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u van 2009 tot 2016 in Zuid-Korea verbleef en u sinds de zomer van 2018 in België verblijft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich zou informeren over wat uw oom, de persoon die u omwille van uw bekering vervolgde en door wie u genoodzaakt werd het land te ontvluchten, overkwam en beter op de hoogte zou zijn van zijn problemen, al was het maar om het risico in te schatten dat u zou lopen in geval van terugkeer naar uw land. Dit opvallend gebrek aan kennis over uw oom tast de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

U gaf verder aan dat uw hele familie u als zondebok zag voor het overlijden van uw vader in 2005, op 66jarige leeftijd, en dat u hieronder gebukt ging. Dat u het moeilijk zou hebben gehad met de verwerking van zijn overlijden, wordt niet in twijfel getrokken. Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden uw familieleden u hiervoor verantwoordelijk hebben geacht, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw vader al jaren voor zijn dood aan een chronische hartziekte leed waarvoor hij vijf jaar in behandeling was en grondig opgevolgd werd (CGVS 1, p. 11-12). Bovendien maakt deze beschuldiging bezwaarlijk vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico op reële schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming, getuige ook het feit dat u na uw verblijf in Zuid-Korea in 2016 vrijwillig terugkeerde naar uw land.

Voor zover uw nieuwe beweerde geloofsovertuiging zou worden aangenomen, blijkt uit voorgaande vaststellingen dat de problemen die u in dit verband verklaarde te hebben gekend in uw land, niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Dit wordt nog versterkt door het volgende.

Over de daadwerkelijke kennisname van uw nieuwe geloof door uw familie werd zowel bij u als bij uw vrouw een opvallende onwetendheid vastgesteld. Zo verklaarde u dat u niet weet hoe uw oom ontdekt heeft dat u het christelijke geloof aanhing (CGVS 1, p. 20). Ook uw vrouw verklaarde niet te weten hoe uw familieleden dit ontdekten (CGVS 1 K.A. (...), p. 20). Toen haar gevraagd werd hoe uw oom op de hoogte geraakt was van uw nieuwe geloofsovertuiging, antwoordde ze weliswaar dat ze dacht dat uw moeder dat tegen hem gezegd had, waaraan ze evenwel toevoegde dat jullie dat niet verteld werd (CGVS 1, p. 27). Over het moment waarop uw moeder op de hoogte kwam van uw bekering tot het christendom, verklaarde u dat u niet wist hoe uw moeder erachter kwam dat u christen was geworden. Mogelijk had uw moeder dit vernomen van uw oom op de avond dat de discussie ontstond en u door uw oom geslagen werd (CGVS 1, p. 29). Uw vrouw verklaarde echter nota bene dat u het zelf aan uw moeder verteld had. Hoewel u bang was, wilde u dit ook met iemand delen. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u niet wist hoe uw moeder hierachter kwam, zei ze dat ze dat zo dacht en dat u haar misschien niet de waarheid vertelt. Ze vervolgde dat het iets tussen u en uw moeder betrof,

ze niet ingelicht was en u misschien uw moeder wil beschermen (CGVS 1 K.A. (...), p. 27-28). Dat jullie respectievelijke denkpistes over hoe enerzijds uw oom en anderzijds uw moeder vernam dat u zich bekeerd had, niet overeenkomen, is op zijn minst bevreemdend. Immers kan worden verwacht dat jullie dergelijke zaken met elkaar zouden hebben besproken. Aangezien de kennisname van uw nieuwe geloof door uw familie het absolute begin en de oorzaak van uw problemen vormt, kan worden verwacht dat u het met uw vrouw daarover zou hebben gehad en dat jullie bijgevolg niet in veronderstellingen zouden hoeven spreken.

Wat betreft uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging dient dan ook te worden vastgesteld dat dit an sich niet kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Er kan dienaangaande worden verwezen naar de COI Focus die aan uw administratief dossier werd toegevoegd en waarin de situatie van christenen in Kirgizië wordt geanalyseerd.

Het eerste deel in de COI Focus "KIRGIZIË - Situatie christenen" bekijkt de positie van christenen in Kirgizië in het algemeen. Uit dit eerste deel blijkt meer bepaald dat er op institutioneel niveau bepaalde tekortkomingen zijn inzake de regelgeving die slaat op godsdienstbeleving- en vrijheid in Kirgizië. Het gaat hier met name over het gebruik van verkeerde terminologie (en de gevolgen hiervan), de mogelijkheid voor de autoriteiten om op te treden tegen vrijheid van religie en problematische voorwaarden die aan religieuze groepen worden opgelegd bij de verplichte registratie. Verder blijkt dat er zich in Kirgizië problemen voordoen specifiek rond het begraven van leden van minderheidsreligies op publieke begraafplaatsen. In concreto blijkt dat er in afgelegen gebieden in Kirgizië niet altijd een garantie bestaat dat mensen hun doden kunnen begraven volgens de religieuze ceremonieën en op de begraafplaatsen van hun keuze.

Het tweede deel van de COI Focus richt de aandacht op de eventuele moeilijkheden die specifiek leden van katholieke, pinksterbeweging of evangelische groepen kennen. Dit gedeelte behelst meer bepaald een opsomming van problemen/incidenten die zich sinds 2013 hebben voorgedaan. De COI Focus maakt melding van: de opheffing van een registratie van een kerk door een lokaal bestuur in Chuy, de onteigening van een kerk in Bishkek (die overigens werd tegengehouden door een beslissing van het Kirgizische Hooggerechtshof), het opgraven van twee vrouwen omwille van hun christelijke (baptistische) geloofsovertuiging, de bekladding van een kerk waarbij dreigende spreuken met graffiti werden aangebracht, het verhinderen van een begrafenis op een lokale begraafplaats, een brandstichting in een kerk, de weigering om een kerk de status van gebedshuis toe te kennen, de onderbreking van een evangelische samenkomst door de politie waarbij er geweld werd gebruikt (waarbij één van de agenten werd veroordeeld wegens het overtreden van zijn bevoegdheid en het gebruik van fysiek geweld) en de aanval op een protestant door drie dorpsgenoten. Tenslotte verwijst de COI Focus nog naar een rapportering door de VSA-ngo Open Doors (die werkt rond de vervolging van christenen) en waarbij er voor 2018 en 2019 melding wordt gemaakt van drie gevallen van christenen in Kirgizië die discriminatie ondervinden omwille van hun geloof en waarbij één van hen ook fysiek werd aangevallen.

Gelet op de vaststellingen die werden gedaan in de COI Focus, waarbij blijkt dat de voorgaande incidenten zich niet enkel verspreiden over een termijn van zes jaar, maar ook veelal lokaal van aard zijn, dient te worden geconcludeerd dat de beschikbare rapportering de conclusie bevestigt dat de geweldsplegingen voorsnóg geïsoleerde gevallen zijn die zich bovendien in hoofdzaak voordoen in dorpen en/of kleinere steden. In elk geval kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in Kirgizië op heden sprake is van systematische vervolging van christenen, zoals u zelf ook beaamt (CGVS 1, p. 32). Uw vrouw verklaarde nochtans dat er in uw land wél sprake is van een systematische vervolging van christenen. Ze haalde hierbij een aantal voorbeelden aan die ze van het internet haalde en waarover in de COI Focus bericht wordt. Uit haar verklaringen blijkt echter dat ze persoonlijk niemand anders kende die gelijkaardige problemen kende als jullie, waarvan hierboven werd aangetoond dat ze niet aannemelijk zijn, ook al waren er onder de volgelingen in de kerk die jullie bezochten nog een aantal etnische Kirgiezen. Merkwaardig genoeg verklaarde uw vrouw dat jullie elkaar in de kerk niet over jullie problemen vertelden (CGVS 1 K.A. (...), p. 32-33). Uit de informatie vervat in de COI Focus en uw beider verklaringen kan bijgevolg evenmin worden gesteld dat het loutere feit (bekeerd) christen te zijn in Kirgizië voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en dat van uw dochter alsook de identiteitskaart van uzelf en uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter bevatten uw identiteitsgegevens die hier niet worden betwist. Het attest van 23 juni 2017 waarin staat dat u en uw vrouw op hetzelfde adres stonden ingeschreven, bevat informatie over uw domicilie in Bishkek. Ook deze informatie wordt niet in twijfel getrokken. Het foldertje van de Antwerp International Protestant Church van mei 2019 bevat bondige informatie over de activiteiten van deze kerk. De steunbrief van hulppastor Jan Witsel van de Antwerp International Protestant Church met als bijlage het rapport Geloofwaardigheid Bekering van professor van Saane bevat algemene informatie over bekeringen en vermeldt dat u al ruim meer dan een jaar

verbonden bent met deze kerk, wat hier niet ter discussie staat. Het attest uitgereikt door de kerk Bog-Ym in Bisjkek op 1 juli 2018 waarin staat dat uw vrouw en uzelf kerkgangsters waren, toont aan dat jullie met deze kerk in contact kwamen. Ook dit staat niet ter discussie. De algemene informatie over religies in Kirgizië afkomstig van de US Commission on international religious Freedom vermag de informatie die in de hierboven uitvoerig besproken COI focus staat niet wijzigen."

U haalde verder nog aan dat u als kind in uw land van uw vijfde tot uw twaalfde levensjaar het slachtoffer was van seksueel misbruik waarvan de ouders uw neven waren. U wist niet wat u overkwam en zou pas later de ernst ervan hebben ingezien. U heeft hier nooit met iemand over kunnen spreken (CGVS 1, p.33-35). Hoe laakbaar deze feiten ook zijn, blijkt uit uw verklaringen dat deze feiten zich lang geleden afspeelden, ze op een bepaald moment stopten (toen u twaalf was) en u sinds uw zestiende niets meer van de ouders hoorde. U heeft immers geen contact meer met uw neven die inmiddels een eigen gezin hebben (CGVS 1, p. 33-35). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u van 2014 tot 2016 twee jaar in Dubai woonde en nadien vrijwillig terugkeerde naar uw land, waaruit kan worden afgeleid dat het misbruik dat u had ondergaan voor u geen reden was om niet terug te keren naar Kirgizië (CGVS 1, p. 5).

Toen u ten slotte werd gevraagd of u een vrees koesterde in hoofde van uw kind, los van de persoonlijke problemen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud had uiteengezet, zei u dat u bang was dat uw dochter er ontvoerd zou worden met het oog op een huwelijk. Als uw dochter verkracht zou worden, zou ze zich tot niemand kunnen richten. U verwees hierbij naar de algemene situatie voor vrouwen in uw land en het gebrek aan beschermingsmogelijkheden (CGVS 1, p. 35). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw vrees in hoofde van uw dochtertje gezien het misbruik dat u zelf als kind meemaakte door toedoen van uw neven, is deze vrees vooralsnog louter hypothetisch. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u over het misbruik waarvan u zelf als kind slachtoffer was, met niemand sprak (CGVS 1, p. 35). Het misbruik waarvan u het slachtoffer werd kon volgens u daarenboven plaatsvinden omdat de ouders nooit controleerden wat met de kinderen gebeurde (CGVS 1, p. 34). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (<https://www.hrw.org/news/2019/05/28/kyrgyzstan-pressure-builds-protect-women-and-girls>) dat Kirgizië in de afgelopen jaren heel wat wetgeving heeft aangenomen om de situatie van vrouwen en meisjes op juridisch vlak te versterken en dat er opgetreden wordt in geval van grove schending van de rechten van vrouwen, ook al laat de implementatie van de wetgeving soms nog te wensen over. U bent er dan ook niet in geslaagd deze vrees in hoofde van uw dochtertje concreet aan te tonen, wat nochtans vereist is om van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen spreken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de: "schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van de zorgvuldigheidsplicht".

Waar hen in de bestreden beslissingen tegenstrijdigheden worden verweten stellen zij in een eerste onderdeel dat het CGVS valt "over details" en voeren zij aan:

"Inzake het naar buiten lopen op de familiebijeenkomst bij de oom van de verzoeker, R.Z.K. (...), parlamentslid en oud Minister van Binnenlandse Zaken, is er onduidelijkheid of verzoeker met enkel zijn oom, of met zijn oom en diens zoon naar buiten ging. Het betreft een gespannen situatie waarbij verzoeker geslagen werd. Het is overduidelijk dat zowel verzoekster als zijn echtgenote beiden verklaren over een situatie waarin verzoeker uiteindelijk is geslagen omwille van zijn bekering tot het Christendom. Dat men na een stressvolle periode van bijna driejaar verschillende verklaringen aflegt over het aantal personen dat tegelijk naar buiten ging, doet hier niets aan af.

Hetzelfde geldt voor de precieze locatie van deze afranseling. Of dit nu gebeurde op de parkeerplaats of een andere locatie buiten het huis, doet geen afbreuk aan het feit dat zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaren dat deze afranseling heeft plaats gehad. Het is onredelijk te verlangen dat verzoekers zich driejaar na dato dergelijke zaken tot in detail herinneren. Bovendien waren ze beiden op verschillende manieren betrokken (verzoeker werd buiten geslagen, terwijl verzoekster binnen was) en hebben ze de situatie op hun eigen manier beleefd. Enige discrepantie tussen beide verklaringen is dan ook niet geheel onontkoombaar.

In de motivering over de uiteenlopende verklaringen over de aanwezige familie op de desbetreffende avond, bewandelt de verwerende partij opnieuw een twijfel achtige piste. Verzoeker lijkt zich niet

volledig te herinneren of er nu één of twee dochters van zijn oom aanwezig waren. Opnieuw niet het belangrijkste detail in deze zaak. Het feit dat het voor verzoekster niet geheel duidelijk was of dit twee zussen waren, misschien verre familieleden en mogelijk zussen van de oom, is niet geheel ondenkbaar. De CGVS dient niet te vergeten dat verzoekers pas in 2016 getrouwd zijn en deze feiten plaatshadden in 2018. In tussentijd is er een zwangerschap geweest en is er een kind geboren wat de nodige tijd en aandacht vroeg.

Het is dan ook niet ondenkbaar dat verzoekster niet de gehele, uitgebreidere schoonfamilie kende en enige moeite heeft te beschrijven wie er precies op de desbetreffende avond aanwezig was.

Betreffende de manier van aanspreken van verzoekster over het opvoeden van haar kind in een Christen gezin in plaats van een moslim gezin oordeelt de CGVS ook overdreven muggenzifterig. Ook hier is het niet ondenkbaar dat verzoekster in het begin en in bijzijn van verzoeker op een normale, beleefde manier is aangesproken, maar daarna terwijl verzoeker zich elders in het huis bevond op een meer agressieve manier.

Inzake het verblijf van meneer in een psychiatrische instelling hanteert de CGSV dezelfde, onredelijke motivering. Hoewel verzoekers allebei bevestigen dat dit verblijf voor een periode van twee weken plaats vond medio maart 2018, maakt de verwerende partij er een punt van of dit verblijf nu plaats had vanaf begin maart, of meer midden maart of tegen het einde van de maand. Hoewel de verjaardag van verzoekster op 26 maart dient als een soort ankerpunt om de periode te duiden, is het niet geheel duidelijk of verzoeker op de verjaardag nu thuis was of in de instelling. Gezien het feit dat verjaardagen van volwassenen in Kirgizië niet uitgebreid gevierd worden, net zoals in vele andere delen van de wereld, is het niet verwonderlijk dat men de precieze verblijfslocatie van meneer op die dag niet herinnert.

De verwerende partij herhaalt in de bestreden beslissing op de pagina's 2 t/m 4 maar liefst vijf keer dat het redelijkerwijs verwacht mag worden dat de verzoekers achteraf over incidenten gepraat zouden moeten hebben en dingen aan elkaar verteld zouden moeten hebben waardoor hun verklaringen meer coherent zouden zijn. De reden van deze verwachting wordt echter niet substantieel gemotiveerd. Verzoekers zouden hun eigen redenen kunnen hebben om achteraf niet te praten, bijvoorbeeld om traumatische ervaringen niet opnieuw boven te halen, of om de ander niet extra te belasten met nog meer aandacht voor de toch al moeilijke situatie. En hebben verzoekers niet het recht om tegen de verwachtingen in te gaan? Niet iedereen voldoet immers aan de standaardiserende verwachtingen die de CGVS heeft.

Hoe hecht de relatie was tussen verzoeker en de oom voor het incident waarbij hij geslagen werd, is van minder belang. Dat verzoeker niet volledig op de hoogte is van de betrokkenheid van zijn oom bij een zaak uit 2013, evenals zijn ambtsperiode als Minister van Binnenlandse Zaken is niet relevant. Gezien zijn verblijf in Zuid-Korea van 2009 tot 2016 is het ook niet verwonderlijk dat verzoeker minder contact had met zijn oom en exacte jaartallen niet weet. Hij blijkt in staat de hoofdlijnen van zijn publieke functie te kunnen beschrijven, die zelfs door de verwerende partij worden bevestigd. De exacte jaartallen, of huidige stand van zaken van de oom zijn in deze zaak niet relevant. Wat wel relevant is, is dat deze oom een belangrijk persoon is in Kirgizië, met veel macht en invloed. Iemand die blijkbaar in staat is zijn eigen familie ongestraft te slaan, een gezond iemand tegen zijn wil en onterecht laat opsluiten in een psychiatrische instelling (wat een misdrijf is). Een man die ongewenste imams langs stuurt die aandringen op moskeebezoek. Een man die opmerkingen maakt dat de dochter van verzoekers moet opgroeien in een islamitisch gezin. Dat deze man tot dergelijke zaken in staat blijkt te zijn bevestigt alleen maar de angst van verzoekers voor een mogelijke ontvoering van hun dochter waarbij ze in een islamitisch gezin geplaatst zou worden.

Verder valt de CGVS opnieuw in herhaling als hij op pagina 6 van de bestreden beslissing wederom stelt dat verzoekers met elkaar gesproken zouden moeten hebben over hoe de moeder en oom achter hun bekering tot het christendom zijn gekomen. Opnieuw, waarop is deze verwachting gebaseerd? Bovendien is het niet relevant op welke manier deze hierachter gekomen zijn, maar wel dat ze erachter gekomen zijn met de verschrikkelijke incidenten tot gevolg.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig en redelijk tot stand gekomen. De CGVS is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft ze niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

In een tweede onderdeel stellen verzoekende partijen dat in hunner hoofde weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is in de zin van de Conventie van Genève en toetsen zij de aangehaalde problemen en vrees aan de criteria zoals opgenomen in de vluchtelingendefinitie in deze Conventie.

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de: *“schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, schending van artikel 48/4 VW, schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*.

Verzoekende partijen stellen van oordeel te zijn dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en betogen:

“Verwerende partij erkent dat voor christenen in Kirgizië, zowel voor individuen als groepen, de expressie voor vrijheid van meningsuiting, geweten en religie ingewikkeld is geworden en dat er fundamentele problemen zijn op het vlak van registratieprocedures, het ontbreken van een gelijkheidsbeginsel en gevallen van discriminatie op religieuze gronden. Gelet op de informatie in het administratief dossier meent verwerende partij evenwel dat de situatie er actueel niet van dien aard is dat het louter aanhangen van een christelijke geloofsstrekking volstaat om in aanmerking te komen voor enige vorm van bescherming, nochtans bij een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming zou de verwerende partij tot een andere beslissing hebben moeten besluiten gezien de moeilijkheden die de verzoekers hebben ondervonden in het beleven van hun godsdienst. In de situatie van verzoekers is er wel degelijk vervolging omwille van hun geloofsovertuiging. Verzoekers hebben nooit ontkend dat geweldpleging tegen Christenen in Kirgizië geïsoleerde gevallen zijn en er geen sprake is van systematische vervolging van Christenen. Het punt is juist dat verzoekers zo een geïsoleerd geval zijn, met tegenover hen een oom met veel macht en invloed die in het verleden verschrikkelijke daden tegen hen heeft gepleegd. Gezien zijn positie is het dan ook aannemelijk dat bij terugkeer naar Kirgizië deze man zijn macht opnieuw tegen hen zal gebruiken waardoor een leven als Christen in hun thuisland voor hen niet veilig is.

(...)

Bovendien kunnen verzoekers deze argumenten niet meer aanvoeren voor enige andere instantie in België zodat zij ook niet op een andere manier kunnen beschermd worden of deze artikelen kunnen inroepen.

(...)

Verzoekers zullen moeten terugkeren naar Kirgizië ter uitvoering van de bestreden beslissing. Een terugkeer maakt een schending uit van de ingeroepen artikelen.”

2.3. Verzoekende vragen op basis van het voorgaande:

“om de bestreden beslissing te hervormen en hen te erkennen als politiek vluchteling minstens hen het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen, ondergeschikt verzoeken zij dat zij zouden worden gehoord door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en het dossier terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen in hun conclusie in het onderhavige verzoekschrift verzoeken om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat zij geheel niet preciseren waarom en waarover zij dan wel zouden wensen te worden gehoord, vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekende partijen en hun advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoekende partijen hadden gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten doen.

3.2. Nog daargelaten dat de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, geen maatregel tot verwijdering behelzen en de Raad in het kader van het beroep tegen deze bestreden beslissingen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de oom van verzoeker. Deze problemen en vrees zouden zijn voortgevloeid uit hun bekering tot het christendom.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat noch op grond van de beschikbare landeninformatie, noch op grond van de verklaringen zoals afgelegd door verzoekers, kan worden besloten dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen zich hebben bekeerd tot het christendom zou kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging dient dan ook te worden vastgesteld dat dit an sich niet kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Er kan dienaangaande worden verwezen naar de COI Focus die aan uw administratief dossier werd toegevoegd en waarin de situatie van christenen in Kirgizië wordt geanalyseerd.

Het eerste deel in de COI Focus “KIRGIZIË - Situatie christenen” bekijkt de positie van christenen in Kirgizië in het algemeen. Uit dit eerste deel blijkt meer bepaald dat er op institutioneel niveau bepaalde tekortkomingen zijn inzake de regelgeving die slaat op godsdienstbeleving- en vrijheid in Kirgizië. Het gaat hier met name over het gebruik van verkeerde terminologie (en de gevolgen hiervan), de mogelijkheid voor de autoriteiten om op te treden tegen vrijheid van religie en problematische voorwaarden die aan religieuze groepen worden opgelegd bij de verplichte registratie. Verder blijkt dat er zich in Kirgizië problemen voordoen specifiek rond het begraven van leden van minderheidsreligies op publieke begraafplaatsen. In concreto blijkt dat er in afgelegen gebieden in Kirgizië niet altijd een garantie bestaat dat mensen hun doden kunnen begraven volgens de religieuze ceremonieën en op de begraafplaatsen van hun keuze.

Het tweede deel van de COI Focus richt de aandacht op de eventuele moeilijkheden die specifiek leden van katholieke, pinksterbeweging of evangelische groepen kennen. Dit gedeelte behelst meer bepaald een opsomming van problemen/incidenten die zich sinds 2013 hebben voorgedaan. De COI Focus maakt melding van: de opheffing van een registratie van een kerk door een lokaal bestuur in Chuy, de onteigening van een kerk in Bishkek (die overigens werd tegengehouden door een beslissing van het Kirgizische Hooggerechtshof), het opgraven van twee vrouwen omwille van hun christelijke (baptistische) geloofsovertuiging, de bekladding van een kerk waarbij dreigende spreuken met graffiti werden aangebracht, het verhinderen van een begrafenis op een lokale begraafplaats, een brandstichting in een kerk, de weigering om een kerk de status van gebedshuis” toe te kennen, de onderbreking van een evangelische samenkomst door de politie waarbij er geweld werd gebruikt (waarbij één van de agenten werd veroordeeld wegens het overtreden van zijn bevoegdheid en het gebruik van fysiek geweld) en de aanval op een protestant door drie dorpsgenoten. Tenslotte verwijst de COI Focus nog naar een rapportering door de VSA-ngo Open Doors (die werkt rond de vervolging van christenen) en waarbij er voor 2018 en 2019 melding wordt gemaakt van drie gevallen van christenen in Kirgizië die discriminatie ondervinden omwille van hun geloof en waarbij één van hen ook fysiek werd aangevallen.

Gelet op de vaststellingen die werden gedaan in de COI Focus, waarbij blijkt dat de voorgaande incidenten zich niet enkel verspreiden over een termijn van zes jaar, maar ook veelal lokaal van aard zijn, dient te worden geconcludeerd dat de beschikbare rapportering de conclusie bevestigt dat de geweldsplegingen vooralsnog geïsoleerde gevallen zijn die zich bovendien in hoofdzaak voordoen in dorpen en/of kleinere steden. In elk geval kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in Kirgizië op heden sprake is van systematische vervolging van christenen, zoals u zelf ook beaamt (CGVS 1, p. 32). Uw

vrouw verklaarde nochtans dat er in uw land wél sprake is van een systematische vervolging van christenen. Ze haalde hierbij een aantal voorbeelden aan die ze van het internet haalde en waarover in de COI Focus bericht wordt. Uit haar verklaringen blijkt echter dat ze persoonlijk niemand anders kende die gelijkaardige problemen kende als jullie, waarvan hierboven werd aangetoond dat ze niet aannemelijk zijn, ook al waren er onder de volgelingen in de kerk die jullie bezochten nog een aantal etnische Kirgizezen. Merkwaardig genoeg verklaarde uw vrouw dat jullie elkaar in de kerk niet over jullie problemen vertelden (CGVS 1 K.A. (...), p. 32-33). Uit de informatie vervat in de COI Focus en uw beider verklaringen kan bijgevolg evenmin worden gesteld dat het loutere feit (bekeerd) christen te zijn in Kirgizië voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

(...)

De algemene informatie over religies in Kirgizië afkomstig van de US Commission on international religious Freedom vermag de informatie die in de hierboven uitvoerig besproken COI focus staat niet wijzigen."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel erkennen zij in het verzoekschrift uitdrukkelijk *"dat geweldpleging tegen Christenen in Kirgizië geïsoleerde gevallen zijn en er geen sprake is van systematische vervolging van Christenen"*. Aldus kunnen verzoekende partijen te dezen geenszins volstaan met een verwijzing naar (informatie over) de algemene situatie voor (bekeerde) christenen in hun land van herkomst teneinde in hunner hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken en dienen zij *in concreto* aan te tonen dat, door wie, waar, waarom, wanneer en in welke omstandigheden zij omwille van hun religieuze profiel aan vervolging riskeren te worden blootgesteld.

Verzoekende partijen slagen hierin echter hoegenaamd niet. In de bestreden beslissingen wordt immers met recht gemotiveerd dat zich een veelheid aan ongerijmdheden en tegenstrijdigheden voordoet in de opeenvolgende verklaringen die verzoekende partijen aflegden omtrent cruciale elementen in hun relaas.

In zoverre verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift in dit kader op algemene wijze aangeven dat verweerder zou vallen *"over details"*, dient daarbij vooreerst te worden opgemerkt dat zij hierin in het geheel niet kunnen worden gevolgd. De in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen hebben immers stuk voor stuk betrekking op essentiële elementen in het door hen ten berde gebrachte asielrelaas, raken stuk voor stuk de kern van dit relaas en kunnen bijgevolg geenszins worden afgedaan als zijnde vaststellingen inzake loutere details.

Verzoekende partijen kunnen de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen evenmin ontkrachten of vergoelijken door te verwijzen naar het tijdsverloop sedert de feiten. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun beider verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn hierover op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde, coherente en eensluidende wijze te verhalen.

Ook met hun verwijzing naar het gegeven dat zij deze feiten (deels) op een verschillende wijze en vanuit een ander perspectief zouden hebben beleefd, bieden zij geenszins een dienstige uitleg voor en doen zij op generlei wijze afbreuk aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Vooreerst blijkt in dit kader dat een veelheid van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen weldegelijk betrekking hebben op feiten die zij samen zouden hebben beleefd en waarbij zij samen aanwezig waren. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zich terdege informeert omtrent zowel de kernaspecten van zijn relaas als de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In dit kader mocht eveneens worden verwacht dat verzoekende partijen, zo zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden en nood hadden aan internationale bescherming, het, al was het maar in het kader van hun onderhavige verzoek om internationale bescherming en met het oog op hun respectieve persoonlijke onderhouden, met elkaar terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben ingelicht omtrent de cruciale elementen in en de kern van het aangevoerde asielrelaas. Bijgevolg mocht tevens en weldegelijk worden verwacht dat zij hierover eensluidende verklaringen zouden afleggen en dat zij hierover beide op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde en coherente wijze zouden kunnen verhalen.

Mede gelet op het voorgaande, voeren verzoekende partijen niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven:

“Een eerste reeks ongerijmdheden betreft het verloop van en de gebeurtenissen tijdens de familiebijeenkomst die eind 2017 rond de jaarwisseling doorging in het dorp Majevka.

Over hoe de hoogoplopende ruzie met uw oom ontaardde in een gevecht, verklaarde u dat u die avond met uw oom, met jullie tweeën dus, naar buiten was gelopen nadat u in huis met hem een discussie had over uw bekering en dat u buiten door hem werd geslagen nadat u hem had toegegeven een ander geloof te belijden (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 17-18). Uw vrouw zei nochtans dat u toen samen met uw oom én zijn zoon naar buiten was gegaan en dat ze dacht dat u zowel door uw oom als door zijn zoon, die jonger was, werd geslagen (CGVS 1 K.A. (...), p. 23 en CGVS 2 K.A. (...), p. 11 en 14). Even later herhaalde ze dat ze jullie met zijn drieën zag vertrekken en dat ze dacht dat u door de zoon van uw oom werd geslagen (CGVS 2 K.A. (...), p. 14). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen over deze cruciale gebeurtenis uit uw relaas niet overeenstemmen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u over dit incident, dat meteen het begin inluidde van al uw problemen, met uw vrouw zou hebben gesproken en jullie verklaringen hierover meer coherent zouden zijn.

Over de locatie waar uw oom u slagen toebracht, zei u dat dat op straat, meer bepaald op de parking gebeurde (CGVS 2, p. 17). Toen uw vrouw gevraagd werd waar u geslagen werd, zei ze dat ze het niet wist, ze er niet bij was, het wel buiten was, misschien ergens op straat. Toen haar hierop gevraagd werd of ze u achteraf niet vroeg waar u zich bevond toen u werd geslagen, zei ze dat ze u dat wel gevraagd had, maar u haar gezegd had dat u het zich niet herinnerde (CGVS 2, K.A. (...), p. 11). De verklaringen die door u en uw echtgenote werden afgelegd aangaande dit impactvolle kantelmoment komen zodoende weinig overtuigend over.

Ook aangaande de aanwezigen op deze familiebijeenkomst die het begin van uw problemen inluidde zijn uw beider verklaringen niet overtuigend te noemen. Zo verklaarde u dat één van de dochters van uw oom, Alima, toen zeker aanwezig was (CGVS 2, p. 15). Even later voegde u hieraan toe dat zijn tweede dochter toen mogelijk ook aanwezig was geweest (CGVS 2, p. 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze de dochters van uw oom nooit heeft gezien, hun namen niet kent en nooit aan hen werd voorgesteld (CGVS 2 K.A. (...), p. 5 en 13). Toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd wie van de kinderen van uw oom aanwezig waren tijdens de familiebijeenkomst, antwoordde ze dat alleen Soltan, zijn zoon, toen aanwezig was (CGVS 2 K.A. (...), p. 10). Toen ze met uw verklaringen dat een van de dochters van uw oom toen zeker aanwezig was geweest werd geconfronteerd, antwoordde ze dat dat best zou kunnen en ze eerder gezegd had dat daar toen nog twee andere vrouwen aanwezig waren in de keuken aan wie ze niet werd voorgesteld (CGVS 2 K.A. (...), p. 13). Over deze twee vrouwen had ze eerder verklaard dat het om twee zussen ging, misschien verre familieleden en mogelijk de zussen van uw oom (CGVS 2 K.A. (...), p. 10). Aangezien u verklaarde dat de dochters van uw oom veel jonger zijn dan u en uw oom nu 58 jaar oud is (CGVS 2, p. 4 en 6), is het weinig waarschijnlijk dat de twee vrouwen van wie uw vrouw aangaf dat ze mogelijk de zussen van uw oom waren, verward zouden kunnen worden met de dochters van uw oom. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat uw vrouw, die verklaarde dat jullie met hoogstens 10 personen aanwezig waren die bewuste avond (CGVS 2, p. 10), achteraf niet met u zou hebben gesproken over de aanwezigen op die bewuste avond en niet zou geweten hebben dat één van de dochters van uw oom, toch geen ver familielid, toen zeker aanwezig was, zoals u verklaarde.

Over mogelijke stappen die u zou hebben ondernomen na de confrontatie met uw oom, verklaarde uw vrouw tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS dat uw oom jullie had gewaarschuwd om nergens heen te gaan en hij tegen u gezegd had ‘je moet niet naar de politie gaan, jullie zijn hier niemand’ (CGVS 1 K.A. (...), p. 23). Toen u tijdens uw tweede onderhoud gevraagd werd of iemand u gewaarschuwd had om geen klacht in te dienen naar aanleiding van het incident met uw oom, zei u dat dat niet het geval was en u zich niet herinnert dat iemand u waarschuwde om geen klacht in te dienen (CGVS 2, p. 19). Toen uw vrouw tijdens haar tweede onderhoud gevraagd werd of uw oom u gewaarschuwd had nergens klacht in te dienen, zei ze dat ze het niet wist en hij dat misschien tegen u had gezegd, maar u het haar niet doorvertelde. Toen ze hierop geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen dat uw oom u gewaarschuwd had om nergens heen te gaan, verklaarde ze zich niet te herinneren dat ze zoiets verklaard had (CGVS 2 K.A. (...), p. 13).

Over hoe uw vrouw door de familieleden van uw oom werd bejegend op de avond dat een discussie ontstond over jullie geloof en u werd geslagen, werd eveneens een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw beider verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vrouw door de vrouw van uw oom en zijn zussen werd aangesproken, waarbij haar gezegd werd dat haar kind moest opgroeien in een islamitisch gezin. U voegde hier spontaan aan toe dat ze toen wel beleefd werd aangesproken (CGVS 1, p. 34). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze toen heel grof en brutaal werd aangesproken door deze vrouwen. Toen ze met uw verklaringen werd geconfronteerd, zei ze dat u het niet gezien had, u naar buiten werd geleid en ze haar dan (woordelijk) aanvielen. Bovendien vertelde ze het u niet om de situatie niet erger te maken (CGVS 1, K.A. (...), p. 22, 23, 30). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vrouw u hier enkele

dagen later van op de hoogte bracht. Gezien ze door de bedreigingen die geuit werden door uw familieleden verklaart een ernstige vrees te koesteren in hoofde van jullie dochtertje, is het niet aannemelijk dat ze u nooit zou hebben verteld dat ze die bewuste avond niet op beleefde wijze, maar wel brutaal zou zijn bejegend door uw familieleden.

Bovenstaande ongerijmdheden en tegenstrijdigheden aangaande de confrontatie met uw oom op de familiebijeenkomst waar alles draaide rond de ontdekking van uw bekering, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate. Ook al dateren de ruzie en confrontatie met uw oom van ergens rond nieuwjaar 2018 oftewel bijna drie jaar geleden, kan niettemin worden verwacht dat u en uw vrouw van dit incident, dat het begin inluidde van uw problemen met uw oom en waarvan u aangaf dat u er helemaal ondersteboven van was (CGVS 1, p. 21), consistente verklaringen zouden afleggen, wat hier duidelijk niet het geval is. Het betreft hier bovendien geen details, maar wezenlijke aspecten van de gebeurtenissen die u verklaarde te hebben meegemaakt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien deze door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden ontkracht, door de Raad overgenomen. Dat verzoekende partijen dusdanig veel en dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de cruciale gebeurtenis(sen) in hun asielrelaas, laat niet toe aan dit relaas ook maar enig geloof te hechten.

Eveneens wordt, gelet op het voorgaande, in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Ook over uw gedwongen opname in een psychiatrische instelling door toedoen van uw oom stemmen uw verklaringen en die van uw vrouw niet overeen.

Aangaande het tijdstip waarop u gedwongen werd opgenomen in de psychiatrie en er vervolgens twee weken tegen uw wil werd vastgehouden, verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u ongeveer begin maart (2018) werd binnengebracht (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u midden maart, tegen het einde van de maand, dicht bij april werd meegenomen (CGVS 2, p. 20). Toen u gevraagd werd uitleg te verschaffen over het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud over begin maart had gesproken als moment van uw opname en het tijdens uw tweede onderhoud over eind maart had, zei u dat u het moeilijk kan onthouden, het over een zware periode ging, maar u zeker was dat het in maart gebeurde, misschien midden maart, en dat u het kon linken aan de verjaardag van uw vrouw die op 26 maart jarig is. Toen u hierop gevraagd werd of u vóór of na haar verjaardag in de psychiatrie belandde, zei u dat u het zich niet zo goed herinnerde, maar dat het volgens u nog daarvoor was (CGVS 2, p. 20). Toen u hierop gevraagd werd of u op haar verjaardag nog thuis was geweest, zei u ineens dat al die data geen rol spelen, u dat moeilijk kan onthouden en jullie geen verjaardagen vieren. Afgezien van het feit dat de vraag rijst waarom u dan voordien verklaard had dat u het moment van uw opname kon verbinden aan de verjaardag van uw echtgenote, terwijl u niet in staat bleek met zekerheid te zeggen of u op haar verjaardag al dan niet al opgenomen was in de psychiatrie, verklaarde u even later dan weer wel dat u zeker vóór uw eigen verjaardag, op 12 april, werd opgenomen. In tegenstelling tot wat u initieel zei, namelijk dat het volgens u nog vóór haar verjaardag was dat u in de instelling belandde, verklaarde uw vrouw overigens van haar kant dat ze zich herinnerde dat u op haar verjaardag wel nog thuis was geweest en dus ná haar verjaardag in de psychiatrische instelling belandde (CGVS 1 K.A. (...), p. 12, 23, 30 en CGVS 2 K.A. (...), p. 14).

Dat u zich niet preciezer zou kunnen herinneren wanneer u van bij u thuis door uw oom werd opgehaald en vervolgens twee weken afwezig was, is niet aannemelijk te noemen. Gezien het ingrijpende karakter van deze gebeurtenis voor uzelf, die verklaarde dat het in de instelling een ware hel was (CGVS 1, p. 23), en voor uw vrouw, die met een jonge baby twee weken lang in het ongewisse bleef over uw precieze verblijfplaats, zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u over het tijdstip waarop deze gebeurtenis zich voordeed eensluidende verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnd.

Nu verklaarde u weliswaar dat u tijdens uw opname medicatie kreeg toegediend en hierdoor moeilijk data kunt onthouden (CGVS 2, p. 20). Tijdens uw eerste onderhoud gaf u aan dat u toen het verlamrende geneesmiddel Promidol kreeg toegediend. Tijdens uw tweede onderhoud sprak u over het preparaat Galaperedom (CGVS 2, p. 20). Wegens de uitermate povere kennis van uw vrouw over uw gedwongen opname en de gebrekkige overeenkomst tussen uw beider verklaringen inzake het praktische verloop van uw opname, zoals hieronder omstandig uiteengezet, wordt uw gedwongen opname echter ernstig in twijfel getrokken. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over preparaten die u tijdens uw beweerde opname zou hebben gekregen, waardoor uw uitleg dat u slecht data kan onthouden door de medicatie die u tijdens uw opname zou hebben gekregen, niet kan overtuigen. Zij terloops nog opgemerkt dat u verklaarde sinds uw ontslag uit de psychiatrische instelling geen kalmerings- of soortgelijke middelen meer te hebben gebruikt (CGVS 2, p. 21).

Over de manier waarop u in de psychiatrische instelling belandde, stemmen jullie verklaringen evenmin overeen. Zo verklaarde u dat uw oom u toen thuis kwam ophalen en u met zijn auto naar het ziekenhuis bracht. Hij kwam bij u thuis aan, belde aan de deur aan, waarop jullie vertrokken (CGVS, p. 22 en CGVS 2, p. 21, 22 en 24). Toen uw vrouw tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe u in de psychiatrische instelling belandde, zei ze dat ze niet precies weet hoe u daarnaartoe werd vervoerd, maar dat ze heel zeker is dat dit het werk was van uw oom. Toen haar hierop werd gevraagd hoe u werd meegenomen, zei ze dat u niet van thuis vervoerd werd naar de instelling, maar u opgebeld werd en naar buiten was gegaan. Toen haar vervolgens werd gevraagd of uw oom bij u thuis aanbelde, zei ze dat dat niet het geval was, hij u gebeld had en dat ze zich met zekerheid herinnert dat uw oom die dag niet bij jullie thuis kwam (CGVS 2 K.A. (...), p. 14-15). Uw vrouw had er geen idee van of uw oom toen alleen was gekomen of niet. Ze weet evenmin of uw oom toen met zijn auto was gekomen en weet evenmin hoe u in de psychiatrische instelling belandde (CGVS 2 K.A. (...), p. 15). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw dat uw oom toen niet bij u thuis was gekomen en niet had aangebeld, zei u dat uw vrouw uw oom wellicht niet gezien heeft (CGVS 2, p. 24). Toen uw vrouw tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd wanneer ze uw oom voor het laatst zag, zei ze nochtans dat dat was toen hij (uw oom) langskwam, u oppikte en u werd opgenomen in de psychiatrie waar uw oom u naartoe bracht (CGVS 1 K.A. (...), p. 11-12, 24), waaruit blijkt dat haar opeenvolgende verklaringen in dit verband compleet tegenstrijdig zijn. Toen uw vrouw voorts gevraagd werd of ze u na uw terugkeer niet gevraagd had hoe u in de kliniek belandde, zei ze dat u er toen slecht aan toe was en ze blij was dat u terug was. Toen haar hierop gevraagd werd of ze u later ooit gevraagd had hoe u daar belandde, zei ze dat ze u die vraag nooit gesteld had (CGVS 2 K.A. (...), p. 15-16). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat u sindsdien (we spreken over lente 2018) met uw vrouw zou hebben gesproken over hoe uw oom u ophaalde en hoe u in de psychiatrische kliniek belandde; een ervaring waarvan u verklaarde dat die een diepe indruk op u heeft achtergelaten.

Uw vrouw wist trouwens opvallend weinig over uw opname in de psychiatrische instelling. Toen haar gevraagd werd of u daar in een of andere kamer verbleef, verklaarde ze dat niet te weten. Toen haar gevraagd werd of u er in een kamer alleen verbleef dan wel een kamer deelde met andere patiënten, zei ze dat ze u die vraag niet gesteld had. Toen haar hierop gevraagd werd of u tijdens uw opname consulten had met een dokter, een psychiater of andere hulpverlener, verklaarde ze dat evenmin te weten. Ze heeft u dat niet gevraagd en was gewoon blij dat u terug thuis was. Ze wist niet welke medicatie u er kreeg. Ze wist voorts evenmin hoe u vanuit de psychiatrische instelling weer thuis geraakte, noch of u toen alleen thuis geraakte dan wel of u naar huis werd gebracht. Ze vroeg u niet hoe u thuis was geraakt (CGVS 2 K.A. (...), p. 16,17). Ook de naam van deze psychiatrische kliniek, die volgens uw verklaringen door iedereen gekend is (CGVS 1, p. 22), kon ze zich niet herinneren (CGVS 1 K.A. (...), p. 24). Dit gebrek aan kennis in haar hoofde over de instelling waar u belandde, wat u precies overkwam tijdens uw opname van twee weken en hoe u weer thuis geraakte, tast de geloofwaardigheid van uw opname compleet aan. Het is immers niet aannemelijk dat u achteraf niet met uw vrouw zou hebben gesproken over deze voor u traumatische gebeurtenis, die volgens uw verklaringen het werk was van uw oom."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven benevens de reeds hoger besproken argumenten niet één concreet en dienstig argument aan. Dat verjaardagen in hun land van herkomst voor volwassenen niet zouden worden gevierd, betreft een blote en ongefundeerde bewering die zij op generlei wijze staven en die bijgevolg niet kan worden aangenomen. Daarenboven mist deze bewering iedere ernst nu het verzoeker zelf was die blijkens het voorgaande initieel aangaf de gebeurtenissen te kunnen linken aan de verjaardag van verzoekster, nu verzoeker deze gebeurtenissen wel kon situeren ten aanzien van zijn eigen verjaardag en nu ook verzoekster deze gebeurtenissen situeerde ten aanzien van haar eigen verjaardag. Aldus bieden verzoekende partijen voor de vastgestelde, kennelijke tegenstrijdigheden in hun verklaringen omtrent het ogenblik waarop verzoeker door toedoen van zijn oom zou zijn opgenomen in de psychiatrie geen dienstige verklaring. Voor het overige laten de verzoekende partijen de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Eveneens laten verzoekende partijen de bestreden beslissingen, dit het voormelde mede in acht genomen, volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Er werd voorts nog een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande een vervolgingsfeit dat u aan uw oom toeschrijft, met name uw ontslag op uw werk. Over het tijdstip waarop u op uw werk werd ontslagen, komen jullie verklaringen immers niet overeen. Zo zei u dat u in de winter, in februari 2018 op uw werk ontslagen werd en sindsdien praktisch altijd thuis was (CGVS 1, p. 7 en 25, CGVS 2, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u op uw werk ontslagen werd vóórdat uw oom u ergens begin maart, midden maart of eind maart met een list thuis ophaalde en u in een psychiatrische inrichting liet opsluiten. Uw vrouw verklaarde echter dat u ontslagen werd toen u in de psychiatrische instelling was beland en twee weken verdwenen was, wat volgens haar eind maart

gebeurde (CGVS 1 K.A. (...), p. 8). Toen haar later nogmaals gevraagd werd wanneer u op uw werk werd ontslagen, zei ze dat dat in de winter voor de lente gebeurde, alleszins na de ruzie met uw oom, om hier meteen aan toe te voegen dat dat of in de lente of winter gebeurde en dat ze zich kon vergissen (CGVS 1 K.A. (...), p. 27). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u na uw ontslag praktisch de hele tijd thuis bleef (CGVS 1, p. 25), wekt het verbazing dat uw vrouw, die niet buitenshuis werkte maar thuis bleef met jullie baby (CGVS 1 K.A. (...), p. 8), zoveel moeite had om zich te herinneren wanneer u precies ontslagen werd. Deze ongerijmde verklaringen over uw ontslag door toedoen van uw oom, die u zodanig viseerde dat u genoodzaakt was uw land te verlaten, tasten de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

(...)

U verklaarde verder nog dat uw kind in geval van terugkeer riskeert te worden ontvoerd door uw oom, wanneer ze zouden kunnen bewijzen dat u psychisch gestoord bent (CGVS 1, p. 23). Aangezien hierboven omstandig werd aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw oom zou hebben gekend, is deze vrees ongegrond."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Om onderstaande redenen kan voorts geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de veelvuldige contacten die u met uw invloedrijke oom zou hebben gehad, zijn nabijheid en de rol die hij bijgevolg in uw leven zou hebben gespeeld (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 9).

Uit uw verklaringen en het schema dat u maakte om uw verwantschap met uw oom aan te tonen, blijkt het om een achterneef van uw moeder te gaan, namelijk de zoon van haar rechtstreekse neef. Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de ouders van uw oom, zei u dat u alleen de vader kent; R.K. (...). Zijn moeder was immers lang geleden gestorven, toen u nog kind was (CGVS 2, p. 7). Even later verklaarde u echter dat de moeder van uw oom ook aanwezig was tijdens de familiebijeenkomst rond nieuwjaar 2018 (CGVS 2, p. 15). Toen u met deze ongerijmde verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u eerder waarschijnlijk bedoeld had dat u de ouders van zijn vader niet kende. Aangezien u eerder spontaan de naam van de vader van uw oom had opgegeven, namelijk R.K. (...), die u ook als de vader van uw oom opgaf in uw schema, kan uw uitleg niet overtuigen. Ook het feit dat u zich tijdens uw eerste onderhoud de naam niet herinnerde van de vrouw van uw oom, wijst erop dat uw band met uw oom niet zo hecht was als u laat uitschijnen (CGVS 1, p. 33).

Toen u gevraagd werd wanneer uw oom uw vrouw voor het eerst zag, zei u dat dat tijdens een familiebijeenkomst was nog voor uw huwelijk, in oktober 2016. Toen u hierop gevraagd werd wanneer uw vrouw hem nadien, dus voor de tweede keer, zag, zei u dat dat tijdens de familiebijeenkomst was die eind december 2017/begin januari 2018 plaatsvond waarbij u door uw oom werd geslagen. U voegde hier weliswaar aan toe dat uw vrouw hem misschien gezien had zonder dat u daarbij aanwezig was, aangezien u niet altijd thuis was (CGVS 2, p. 10,11). Uw vrouw verklaarde van haar kant dat ze hem voor het eerst ontmoette een week nadat jullie huwelijk lieten registreren toen uw moeder een diner had georganiseerd, en dat ze hem een maand later voor de tweede maal zag, waaraan ze toevoegde dat hij geregeld kwam; eerst bij uw moeder bij wie jullie korte tijd inwoonden na jullie huwelijk en nadien bij jullie thuis (CGVS 2, p. 6). Uw vrouw, die aangaf dat uw oom enkel bij jullie kwam toen uzelf ook thuis was, verklaarde uw oom alleszins zeker vijf keer gezien te hebben voor de familiebijeenkomst van eind 2017 waarbij het tot een ruzie kwam met u (CGVS 2 K.A. (...), p. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei ze dat uw oom toch geregeld kwam en met u communiceerde, waarmee de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen over het aantal keer dat uw vrouw uw oom ontmoet had voor de bijeenkomst waarbij het tot een incident kwam, niet wordt opgeheven.

Over de publieke functies die uw oom zou hebben bekleed, volgens uw vrouw één van de redenen waarom hij er zo op stond dat u de gangbare gewoontes en tradities zou volgen (CGVS 1, K.A. (...), p. 27), was u slechts bij benadering op de hoogte.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat uw oom ongeveer vier jaar minister van Binnenlandse Zaken was geweest, van 2010 tot 2014 (CGVS 1, p. 8). Tijdens uw tweede onderhoud zei u dat hij sinds 2010, 2011 gedurende drie jaar, tot 2014 deze functie had bekleed. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat hij minister van Binnenlandse Zaken was van oktober 2010 tot november 2012 oftewel gedurende twee jaar.

U zei dat u uw oom terugzag na uw terugkeer uit Zuid-Korea in 2016 en dat hij toen volksvertegenwoordiger was voor de partij Republiek (CGVS 2, p. 9-10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat uw oom pas sinds oktober 2017 voor de partij Republiek – Ata Zjurt in het Kirgizisch parlement zetelde.

U had voorts geen idee waarom uw oom geen kandidaat was bij de laatste parlementsverkiezingen in Kirgizië, die doorgingen op 4 oktober 2020 (en later geannuleerd werden door de centrale kiescommissie). Toen u hierop gevraagd werd of er iets gebeurd was met uw oom, zei u eveneens dat u daar geen idee van had en het wellicht om een bewuste keuze van hem ging (CGVS 2, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat uw oom sinds augustus 2019 in huisarrest zit omwille van zijn betrokkenheid bij een zaak die dateert van 2013 toen uw oom aan het hoofd stond van het gevangeniswezen in uw land. Begin juni 2019 werd hij in dit verband voor ondervraging opgeroepen bij het departement voor onderzoek van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Tijdens zijn ondervraging werd uw oom onwel, kreeg hij een beroerte en werd in een ernstige toestand in het ziekenhuis opgenomen. In tegenstelling tot wat u verklaarde, zei uw vrouw dan weer dat uw oom wel kandidaat was bij de laatste parlementsverkiezingen in uw land die doorgingen op 4 oktober 2020 (CGVS 2 K.A. (...), p. 8). Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaringen, verklaarde ze het niet te weten en het misschien verkeerd voor te hebben (CGVS 2, p. 8).

Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u van 2009 tot 2016 in Zuid-Korea verbleef en u sinds de zomer van 2018 in België verblijft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zich zou informeren over wat uw oom, de persoon die u omwille van uw bekering vervolgde en door wie u genoodzaakt werd het land te ontvluchten, overkwam en beter op de hoogte zou zijn van zijn problemen, al was het maar om het risico in te schatten dat u zou lopen in geval van terugkeer naar uw land. Dit opvallend gebrek aan kennis over uw oom tast de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de herhaling van de verklaring dat verzoeker van 2009 tot 2016 in Zuid-Korea zou hebben verbleven, wordt in de bestreden beslissingen immers reeds uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden. Omwille van de voormelde redenen, kan deze echter hoegenaamd geen verklaring bieden voor de fouten, inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en voor verzoekers verregaande onwetendheid omtrent de oom die nochtans de cruciale figuur zou zijn in het door verzoekende partijen aangevoerde asielaanvraag en die de voornaamste actor zou zijn van de vervolging van verzoekende partijen. Gelet op diens voorgehouden rol in hun asielaanvraag en op het gegeven dat zij deze persoon stellen te vrezen, was het, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, verder geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij zichzelf en elkaar over deze persoon zouden hebben geïnformeerd en dat zij over deze figuur gedegen en eensluidende verklaringen zouden afleggen.

Gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen en in acht genomen het belang dat dit moment had en het feit dat dit moment de directe aanleiding vormde voor hun problemen, mocht verder eveneens weldegelijk redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij duidelijke, gedetailleerde, coherente en eensluidende verklaringen zouden afleggen over de kennisname vanwege hun familie van hun nieuwe geloof. Zij bleken hiertoe echter niet bij machte. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Over de daadwerkelijke kennisname van uw nieuwe geloof door uw familie werd zowel bij u als bij uw vrouw een opvallende onwetendheid vastgesteld. Zo verklaarde u dat u niet weet hoe uw oom ontdekt heeft dat u het christelijke geloof aanhing (CGVS 1, p. 20). Ook uw vrouw verklaarde niet te weten hoe uw familieleden dit ontdekten (CGVS 1 K.A. (...), p. 20). Toen haar gevraagd werd hoe uw oom op de hoogte geraakt was van uw nieuwe geloofsovertuiging, antwoordde ze weliswaar dat ze dacht dat uw moeder dat tegen hem gezegd had, waaraan ze evenwel toevoegde dat jullie dat niet verteld werd (CGVS 1, p. 27). Over het moment waarop uw moeder op de hoogte kwam van uw bekering tot het christendom, verklaarde u dat u niet wist hoe uw moeder erachter kwam dat u christen was geworden. Mogelijk had uw moeder dit vernomen van uw oom op de avond dat de discussie ontstond en u door uw oom geslagen werd (CGVS 1, p. 29). Uw vrouw verklaarde echter nota bene dat u het zelf aan uw moeder verteld had. Hoewel u bang was, wilde u dit ook met iemand delen. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u niet wist hoe uw moeder hierachter kwam, zei ze dat ze dat zo dacht en dat u haar misschien niet de waarheid vertelt. Ze vervolgde dat het iets tussen u en uw moeder betrof, ze niet ingelicht was en u misschien uw moeder wil beschermen (CGVS 1 K.A. (...), p. 27-28). Dat jullie respectievelijke denkpijlers over hoe enerzijds uw oom en anderzijds uw moeder vernam dat u zich bekeerd had, niet overeenkomen, is op zijn minst bevreemdend. Immers kan worden verwacht dat jullie dergelijke zaken met elkaar zouden hebben besproken. Aangezien de kennisname van uw nieuwe geloof door uw familie het absolute begin en de oorzaak van uw problemen vormt, kan worden verwacht dat u het met uw vrouw daarover zou hebben gehad en dat jullie bijgevolg niet in veronderstellingen zouden hoeven spreken."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen in het geheel niet aannemelijk maken dat zij in hun land van herkomst en ten gevolge van hun bekering daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd en vervolgd.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“U gaf verder aan dat uw hele familie u als zondebok zag voor het overlijden van uw vader in 2005, op 66jarige leeftijd, en dat u hieronder gebukt ging. Dat u het moeilijk zou hebben gehad met de verwerking van zijn overlijden, wordt niet in twijfel getrokken. Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden uw familieleden u hiervoor verantwoordelijk hebben geacht, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw vader al jaren voor zijn dood aan een chronische hartziekte leed waarvoor hij vijf jaar in behandeling was en grondig opgevolgd werd (CGVS 1, p. 11-12). Bovendien maakt deze beschuldiging bezwaarlijk vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico op reële schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming, getuige ook het feit dat u na uw verblijf in Zuid-Korea in 2016 vrijwillig terugkeerde naar uw land.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster verder geheel ongemoeid, ondernemen niet de minste poging teneinde deze beslissing te weerleggen en voeren niet één concreet en dienstig argument aan waar in deze beslissing gemotiveerd wordt:

“U haalde verder nog aan dat u als kind in uw land van uw vijfde tot uw twaalfde levensjaar het slachtoffer was van seksueel misbruik waarvan de ouders uw neven waren. U wist niet wat u overkwam en zou pas later de ernst ervan hebben ingezien. U heeft hier nooit met iemand over kunnen spreken (CGVS 1, p.33-35). Hoe laakbaar deze feiten ook zijn, blijkt uit uw verklaringen dat deze feiten zich lang geleden afspeelden, ze op een bepaald moment stopten (toen u twaalf was) en u sinds uw zestiende niets meer van de ouders hoorde. U heeft immers geen contact meer met uw neven die inmiddels een eigen gezin hebben (CGVS 1, p. 33-35). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u van 2014 tot 2016 twee jaar in Dubai woonde en nadien vrijwillig terugkeerde naar uw land, waaruit kan worden afgeleid dat het misbruik dat u had ondergaan voor u geen reden was om niet terug te keren naar Kirgizië (CGVS 1, p. 5).

Toen u ten slotte werd gevraagd of u een vrees koesterde in hoofde van uw kind, los van de persoonlijke problemen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud had uiteengezet, zei u dat u bang was dat uw dochter er ontvoerd zou worden met het oog op een huwelijk. Als uw dochter verkracht zou worden, zou ze zich tot niemand kunnen richten. U verwees hierbij naar de algemene situatie voor vrouwen in uw land en het gebrek aan beschermingsmogelijkheden (CGVS 1, p. 35). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw vrees in hoofde van uw dochtertje gezien het misbruik dat u zelf als kind meemaakte door toedoen van uw neven, is deze vrees vooralsnog louter hypothetisch. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u over het misbruik waarvan u zelf als kind slachtoffer was, met niemand sprak (CGVS 1, p. 35). Het misbruik waarvan u het slachtoffer werd kon volgens u daarenboven plaatsvinden omdat de ouders nooit controleerden wat met de kinderen gebeurde (CGVS 1, p. 34). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (<https://www.hrw.org/news/2019/05/28/kyrgyzstan-pressure-builds-protect-women-and-girls>) dat Kirgizië in de afgelopen jaren heel wat wetgeving heeft aangenomen om de situatie van vrouwen en meisjes op juridisch vlak te versterken en dat er opgetreden wordt in geval van grove schending van de rechten van vrouwen, ook al laat de implementatie van de wetgeving soms nog te wensen over. U bent er dan ook niet in geslaagd deze vrees in hoofde van uw dochtertje concreet aan te tonen, wat nochtans vereist is om van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen spreken.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, blijven deze onverminderd overeind.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens geheel niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekende partijen niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en dat van uw dochter alsook de identiteitskaart van uzelf en uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter bevatten uw identiteitsgegevens die hier niet worden betwist. Het attest van 23 juni 2017 waarin staat dat u en uw vrouw op hetzelfde adres stonden ingeschreven, bevat informatie over uw domicilie in Bisjkek. Ook deze informatie wordt niet in twijfel

getrokken. Het foldertje van de Antwerp International Protestant Church van mei 2019 bevat bondige informatie over de activiteiten van deze kerk. De steunbrief van hulppastor Jan Witsel van de Antwerp International Protestant Church met als bijlage het rapport Geloofwaardigheid Bekering van professor van Saane bevat algemene informatie over bekeringen en vermeldt dat u al ruim meer dan een jaar verbonden bent met deze kerk, wat hier niet ter discussie staat. Het attest uitgereikt door de kerk Bog-Ym in Bisjkek op 1 juli 2018 waarin staat dat uw vrouw en uzelf kerkgangsters waren, toont aan dat jullie met deze kerk in contact kwamen. Ook dit staat niet ter discussie."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT